ERIC de NOORMAN

door HANS G. KRESSE

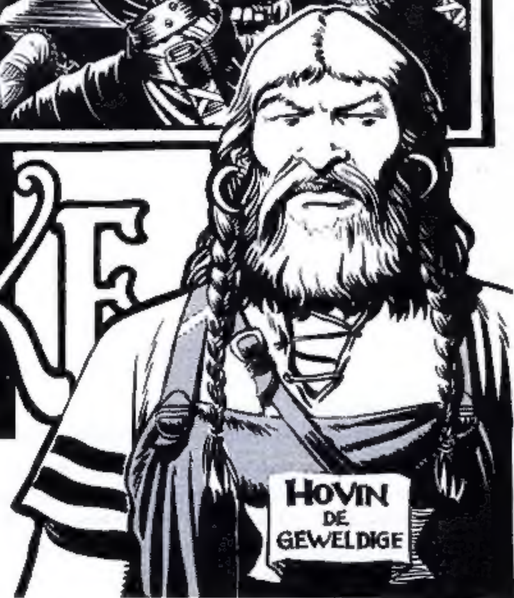

DE PRYS DER WRAKE

de PRIJS DER WRAKE

Een Avontuur van

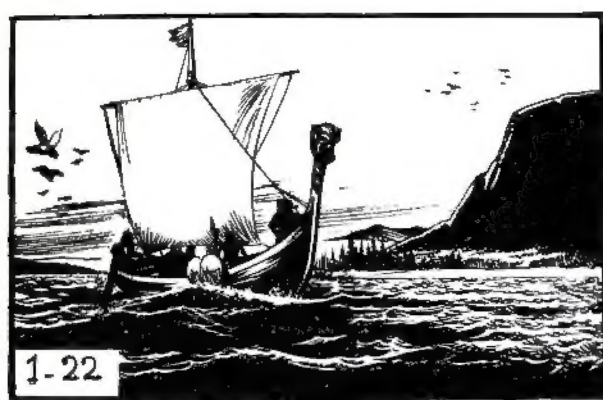
ERIC de Noorman

Toonder Studio's – Wolters-Noordhoff nv

Wolters-Noordhoff nv Groningen, The Netherlands

ISBN 90 01 50462 0

Met gefronste wenkbrauwen kijkt de man op de voorplecht van de Drakkar naar de langzaam naderbij schuivende kust van Noorwegen. Ook zijn metgezellen zien verlangend de steil oprijzende rotsen langs hen heen glijden tot de scheepsbodem over het zand schuurt en zij op het strand kunnen springen.

Afwachtend wenden zij de blik naar de breedgeschouderde man in het midden. Hoe fors zij allen ook van gestalte zijn, deze man, die klaarblijkelijk hun aanvoerder is, steekt nog boven hen uit. Zijn gelaat spreekt van wilskracht en meedogenloze hardheid. De helblauwe ogen schieten vonken en geven hem met zijn verwilderde haren, zijn lange baard en zware snor, een haast afschrikwekkend uiterlijk. Grote ringen draagt hij in zijn oren, en uit dierehuiden zijn de kledingstukken vervaardigd die zijn machtige borst omspannen. „Moet het schip verbrand worden, Hovin? " „Nee! " zegt hij. Zijn stem klinkt bevelend, als van iemand die slechts gewend is dat anderen zich eerbiedig tot hem wenden. „Vlammen en rook trekken de aandacht. Wij moeten niet zo snel opgemerkt worden! Als wij aan het werk gaan," hij laat een korte, droge lach horen, „wordt men ons spoedig genoeg gewaar. Welaan, daar vóór ons ligt het bos! Wouden, mannen, leert dat van mij, zijn zeer geschikt om in te verdwijnen..."

Enige uren na de landing van hun kleine schip bereiken de vier vreemdelingen met hun aanvoerder een dicht woud waar de zon ternauwernood door het bladerdak vermag door te dringen. „Ken je deze streken, Hovin? " vraagt de man met de bontmuts die naast hem loopt. „Jaren geleden was ik hier zeer goed bekend! " zegt hij nadenkend, alsof hij meer tot zichzelf spreekt dan tot zijn tochtgenoten. „Nu zal men Hovin hier wéér leren kennen! Wij gaan naar het noorden," gaat hij voort. „Daar woont een bloedverwant van mij."

Steeds verder trekken zij het bos in. Zij komen aan een pad dat uitloopt op een bredere weg. Hovin knikt tevreden. Dit is de juiste richting. „Wij moeten andere kleren hebben! " zegt hij tot de man met de bontmuts. „Met deze vellen om ons heen, zien we er in dit land uit als vogelverschrikkers." „Dan zullen we ons die verschaffen! " zegt de ander. „Op de bekende manier! " grijnst Hovin in zijn baard.

Plotseling blijft Hovin staan. Slechts enkele tientallen meters verder komt de gestalte van een man boven het lage struikgewas uit. In zijn ene hand spartelt een konijn en in de andere houdt hij een strik vast, waarin hij het dier blijkbaar verschalkt heeft. De jager schijnt de nadering van de vreemdelingen niet opgemerkt te hebben Met gebalde vuisten kijkt Hovin een ogenblik toe. Het is of er iets in hem veranderd is, waardoor alle spieren van zijn geweldig lichaam gespannen zijn.

Met een zucht van voldoening kijkt Likar naar het spartelende konijn. Honger heeft hij als nooit tevoren. „Als een bedelaar," denkt hij bitter, „strikken zetten! " Maar wat moet hij anders doen? Zwaard en boog heeft hij achter moeten laten op zijn overhaaste vlucht. De onverwacht snelle ineenstorting van Wendirs samenzwering tegen de koning liet hem geen tijd meer om voorzorgsmaatregelen te treffen.

„Laat lopen dat dier! " klinkt het hem eensklaps bevelend in de oren. Verwonderd wendt Likar zich om. Hij ziet de geweldige gestalte van Hovin op zich toekomen. „Waar bemoei je je mee! " zegt Likar schouderophalend. „Of ben je soms familie van dit konijn? " Honend wijst hij op de dierevellen van Hovins kleding. „Ellendige lafaard," gromt Hovin, „tegen weerloze dieren, he? "

Met gebalde vuisten treedt hij op Likar toe. Onbewogen ziet deze hem komen. Maar dan gebeurt er iets dat Likar, die altijd trots is geweest op zijn kracht, nog nooit is overkomen. Als mokers komen de vuisten van de vreemde reus op hem neer. Met een vreemd-licht gevoel van verwondering zakt hij ineen. Wanneer hij zijn ogen weer opslaat, ziet hij als door een waas verscheidene mannen om zich heen staan en van heel ver dringt een stem tot hem door: „Een pijl tot besluit, Hovin? " „Nee! " zegt een andere stem, „spaar die pijl maar! " Er valt een ogenblik van onheilspellende stilte. Dan zegt Hovin langzaam en dreigend: „Haal een touw! "

„Ewoud! " zegt Eric met een warme klank in zijn stem, „je hebt mijn familie reeds duizendmaal je trouw bewezen, eerst mijn vader Wogram en daarna ook mij. Ik wil dat jij voortaan zult optreden als mijn plaatsvervanger wanneer ik niet op de burcht kan zijn." „Ik dank je, koning," zegt Ewoud eenvoudig. „Ik zal je goed dienen." „Ik ben daar zeker van," antwoordt Eric vriendelijk en met een flauwe glimlach voegt hij er aan toe: „Je voorganger Wendir heeft wel niet zo'n goed voorbeeld gegeven[1], maar met jou op deze plaats hoef ik geen vrees te koesteren."

Nadenkend ziet de koning voor zich uit, alsof hij het gehele verloop van Wendirs samenzwering nog eens nagaat. Wendir, Likar ... het meisje Heidrun ... Draga ... „Waar is Draga gebleven? " vraagt hij dan plots. „Een van onze krijgsknechten heeft haar zien vertrekken," zegt Ewoud, „kort na de aankomst hier van Awain. Zij scheen haar bezittingen met zich mee te nemen." „Een bekentenis van schuld! " meent Eric.

Met een vriendelijke groet verwijdert hij zich, weer in gepeins verzonken. Zijn blik verheldert, wanneer in het vertrek van Winonah Erwin hem juichend tegemoet springt en hem zegt dat Wolf, de hond, een geschenk van vrouw Astara, hem reeds kent. Maar het ontgaat Winonah niet, dat de Noorman wat zorgelijk kijkt. Wanneer Erwin is gaan slapen, vraagt zij, met lichte bezorgdheid in haar stem: „Wat is het dat je drukt, Eric? " „Ik vraag mij af," zegt hij, „waarom Awain zo lang uitblijft. Reeds veel eerder had ik hem verwacht. Wat is er gaande met Awain? "

1 Lees: HEIDRUN.

Onbewust van Erics bezorgdheid over zijn wegblijven rijdt Awain langs de weg naar het noorden. Somber staan zijn ogen en diepe rimpels trekken door zijn voorhoofd. Eén naam dwarrelt steeds maar door zijn hoofd: Heidrun! De naam van het meisje dat haar trouw aan de koning met de dood moest bekopen. Mijn vrouw was zij geweest, denkt Awain bitter, als zij de koning niet had ontmoet. Waarom moest zij op Eric verliefd worden? Zij kon toch weten dat hij haar moest afwijzen? Als Eric er niet geweest was...
Nors rijdt Awain voort. Hij heeft geen oog voor de landbouwers die hem eerbiedig groeten. Weg wil hij, weg uit deze streek, wég van de burcht van Wogram. Hij wil naar Tyrfing, naar de burcht waar Heidrun opgegroeid is. Olaf zal hem veel kunnen vertellen over haar; alles wat zij hem zelf niet meer zeggen kan ... De dichte bossen nemen de eenzame ruiter op. Loodzwaar voelt zijn hoofd, moe is hij, oneindig moe van het denken. Eensklaps trekt een ongewoon gerucht Awains aandacht. Was dat niet een klagelijk hinniken? Bijna automatisch begeeft hij zich in de richting waar het geluid vandaan is gekomen. Ja, werkelijk, het is een paard, een gezadeld paard. Hoe komt het dier hier zo alleen, vraagt Awain zich af.
Een dof gekreun van tussen de bomen geeft hem het antwoord. Snel loopt Awain er op toe. Als aan de grond genageld blijft hij staan ... want daar ligt een man geknield, de handen op de rug gebonden. Het kreunen doet Awain ijzen. Het hoofd van de man is met gruwelijke wreedheid tegen een boom gebonden ..

Met haastige bewegingen snijdt Awain de touwen door, waarmee het hoofd van de ongelukkige tegen de boom is gebonden. Zwaar valt het brede lichaam opzij, half versuft van pijn. Behoedzaam tracht Awain de man wat op te richten en meteen herkent hij het slachtoffer van deze wrede marteling. „Likar! " zegt hij verrast. Op deze plaats en in zo'n toestand moet hij de man terugvinden die Wendirs rechterhand was bij diens poging om Eric van de troon te stoten. Grillig is 't lot ...
„Welke bandieten hebben je dit aangedaan? "
Wezenloos blijft de man zitten, het hoofd voorovergeknakt. Hoofdschuddend ziet Awain toe. Dan grijpt hij zijn helm en schept deze in een naburige beek vol fris water, dat hij over het hoofd van Likar uitstort, tot deze enigszins bijkomt en stamelend zegt: „Awain! Wat wil je van mij? " Awain haalt zijn schouders op. Hij moet er even aan wennen dat hij nu dezelfde man bevrijdt en helpt, die hij weinige dagen tevoren als verrader tevergeefs achtervolgde. „Vertel mij, wat is er gebeurd! " zegt hij ontwijkend.
„Het waren vijf vreemdelingen! " zegt Likar. „De aanvoerder sloeg mij neer." „Maar waarom? " vraagt Awain verbaasd, „heb je hem dan aangevallen? " „Nee! " zegt Likar hoofdschuddend, „maar die kerel scheen zo kwaad te zijn, omdat ik een konijn gevangen had in een strik." Als Awain niet antwoordt, vervolgt hij schamper: „Je hebt me dus toch in handen gekregen! Koning Eric gunt mij natuurlijk het leven niet meer..."

„Nou? Ga je mij aan je koning overleveren? " herhaalt Likar zijn vraag. Maar Awain haalt afwezig zijn schouders op. Likars vraag heeft zijn gedachten weer teruggebracht in de moedeloze kringloop waarin hij tevergeefs de herinnering aan zijn verloren Heidrun zoekt te onderdrukken. „Wat jij met de koning hebt, gaat mij niet aan! " zegt hij onverschillig. „Heeft de koning zich soms om Heidruns lot bekommerd? Zonder Eric zou zij nu niet ..." Zijn stem stokt, maar hij ontwijkt Likars blik. Met een impulsief gebaar steekt Likar Awain de hand toe. „Laat ons dan tenminste geen vijanden meer zijn! " zegt hij uitnodigend. Aarzelend legt Awain zijn hand in de zijne, trekt zich dan wat terug, alsof hij eensklaps beseft dat hij met dit vreemde bondgenootschap feitelijk Eric in de steek laat.

Getweeën bestijgen zij hun paarden om de tocht voort te zetten. Awain zegt kort dat hij naar de burcht van Tyrfing rijdt en op Likars vraag of hij hem kan vergezellen, antwoordt hij slechts met een lichte beweging van zijn hoofd.

In de vallende avond bereiken zij de bosrand. „Wij zullen een nachtverblijf zoeken! " zegt Awain. „De boeren die deze velden bewerken, zullen hun woning wel dichtbij hebben." Maar in plaats van een boerenbehuizing vinden zij een grote smeulende puinhoop. Een roerloze gestalte ligt op de grond uitgestrekt en over hem heen buigt zich een snikkende vrouw in radeloze droefheid...

Aarzelend komen de twee mannen te voorschijn. Het snikken van de vrouw stokt als zij hen gewaar wordt. Zij rijst bevend overeind maar Awain maakt een geruststellend gebaar met zijn hand. „Wat is hier gebeurd? " fluistert hij. „Ik ... ik weet het niet," snikt zij, „ ... dood ... dood ...ze hebben hem gedood, omdat ze niet genoeg te eten kregen ..." „Wie 'ze'," gromt Likar, die het al half en half begint te begrijpen. „Vijf kerels in dierevellen soms? " De vrouw knikt stom. „K-kunnen wij iets doen, vrouw? " vraagt Awain hulpeloos. Ze schudt zwijgend haar hoofd, en met een blik op elkaar trekken de twee mannen zich stilletjes terug. Achter hen klinkt het onafgebroken snikken van de boerenvrouw...

„Dezelfde die mij te grazen namen," gromt Likar en zijn kleine oogjes flonkeren kwaadaardig. „'n Mooi stelletje is dat! Ik ben geen heilig boontje, maar zó iets..."

Zwijgend rijden zij voort over het smalle pad naar Tyrfing. Opeens wijst Likar zwijgend tussen het geboomte. „Een vuur ..." fluistert Awain. „Dat zouden die vijf boeven wel eens kunnen zijn en die kunnen we maar beter uit de buurt blijven. Laten we eens poolshoogte gaan nemen..."

Sluipend gaan Awain en Likar op de gloed van het kampvuur af. Als zij genaderd zijn, onderscheiden zij vijf gestalten. Het zijn ze dus, die brandstichtende moordenaars! Ze zien het aan hun verwilderd uiterlijk, aan de dierehuiden, maar ook ... aan de boerse kledij die twee van hen dragen.

Een blinde woede komt eensklaps in Awain boven. „Blijf hier! " sist hij Likar toe, en zonder zich te bedenken, zelfs zonder naar zijn zwaard te grijpen, treedt hij onverhoeds uit de duisternis te voorschijn in de lichtkring van het kampvuur. In een paar stappen staat hij voor de zwaargebouwde man die naast het vuur zit en in wie hij onmiddellijk de door Likar beschreven Hovin herkent.

„Jij bent dus Hovin! " zegt hij met onverholen minachting, terwijl hij de man strak aankijkt. „Hovin, de held, nietwaar? Boerenmoordenaar en struikrover! Je vindt jezelf wel heel erg dapper."

Buiten adem van opwinding en verontwaardiging houdt Awain op. Achter zich hoort hij het dreigend gemompel van de andere rovers, maar hij slaat er geen acht op. Zijn ogen houden die van Hovin vast en hij ziet daarin een eigenaardige uitdrukking verschijnen. Met een bevelend handgebaar houdt Hovin de mannen terug die popelen van verlangen om zich op Awain te storten. Langzaam staat hij op en het is of zijn machtige gestalte eensklaps hoog boven Awain uitgroeit...

Met ingehouden adem slaat Likar het tafereel gade. „Die Awain is stapelgek," denkt hij, „óf levensmoe ..." En *hoe* dicht hij daarmee bij de waarheid is, beseft hij niet...
„Ik mag dat wel! " zegt Hovin met zijn zware stem. „Ga zitten en vertel mij eens wie je eigenlijk bent, kleine!" De jonge edelman kan zijn oren niet geloven. Hij staart de reus even verbijsterd aan. „Awain is mijn naam! " zegt hij dan terwijl hij aarzelend plaats neemt tegenover Hovin. „Dan ben je zeker een van de edele heren die hier op burchten wonen? " vraagt de ander. „Vertel mij eens, hoe is het met je koning Wogram? " Verbaasd ziet Awain op. Deze Hovin is dus werkelijk een vreemdeling. „Wogram is al jaren dood! " zegt hij. „Eric zijn zoon, heeft zijn plaats op de troon ingenomen." „Wel, wel! " herneemt Hovin met gemaakte vriendelijkheid. „Koning Eric! En bevalt deze koning je nogal? " „Nee! " zegt Awain snel en even verbaast hij zich over zijn eigen antwoord. „Door hem verloor ik de vrouw die het geluk van mijn leven had kunnen zijn! "
In korte trekken verhaalt hij Wendirs opstand tegen Erics gezag en de dood van Heidrun. „Je bent dus geen vriend meer van deze Eric," herneemt Hovin, „tenzij ... je door Eric zelf uitgezonden werd als spion! Wel? " „Ik heb een getuige bij mij! " zegt Awain kalm en haalt zijn schouders op. „Een getuige? " herhaalt Hovin en fel vervolgt hij: „Laat hem komen! " „Likar! " roept Awain luid en aarzelend treedt deze uit het donker te voorschijn. Hovin herkent de man van het konijn en de strik op hetzelfde ogenblik. Hij springt overeind, rood van woede: „Hij? "

„Die smerige dierenbeul? ! " snauwt Hovin, naar voren springend. Likar wil wegduiken maar de andere rovers staan al achter hem. „Je had hem nooit moeten losmaken, kleine," gromt de reus, zijn brede kop schuddend naar Awain, „want nu zal ik hem ..." „Raak hem niet aan! " fluistert de edelman, terwijl hij snel tussen hen in springt. „Ik waarschuw je, Hovin ..." „Kijk, kijk, kijk ..." gromt de reusachtige kerel, „wat een doodsverachting, niet? " Hij staart peinzend neer op Awain, die – hoewel doodsbleek – onwrikbaar voor hem staat. „Waarom zou je zo'n laffe dierenbeul 't leven sparen," snauwt Hovin dan. „Hij is bruikbaar! " antwoordt Awain. „Nog bruikbaarder dan ik, Hovin, want zijn haat ..." Awains stem stokt als hij zich bewust wordt wát hij zeggen wil, „ ... zijn haat ... voor Eric is nog groter dan de mijne! Hij is de laatste van de samenzweerders die nog leven wellicht..."

„Hm ..." Hovin tuit de lippen. „Nou, vooruit," gromt hij en met een gebaar naar Likar, die het zweet in zijn handpalmen heeft staan, „ga zitten jij! " Hij lacht opeens bulderend en slaat Likar dreunend op zijn schouder. „Had je niet gedacht, dat we nog eens bondgenoten zouden worden, he? " Likar lacht witjes. „We hebben hetzelfde doel voor ogen," gromt Hovin tevreden. „Da's de hoofdzaak ... de vernietiging van het geslacht van Eric de Noorman! "

„De vernietiging van het geslacht van Eric de Noorman," herhaalt Awain, terwijl hij moeite heeft zijn ontsteltenis niet te laten blijken. Na zijn woede-uitbarsting heeft Awains nuchtere geest echter weer de overhand gekregen en een verbond met zo'n ongebreidelde woesteling als deze Hovin schrikt hem af ... Aan de andere kant ... de dood van Heidrun kan hij niet verkroppen... „Hoe ... wil je dat aanleggen, Hovin? " vraagt hij voorzichtig. „Ah! dáár hebben we een goede bondgenoot," grijnst Hovin. „Eén die van opschieten houdt, wat? Maar niet te haastig, jongeling! " Likar trekt zijn geschonden gezicht in een grimas, maar niet van voldoening over Hovins woorden ... want diep in hem sluimert een verstikkende haat tegen deze geweldenaar, die hem gepijnigd en vernederd heeft. Een haat honderdmaal groter dan zijn afkeer voor Eric de Noorman...

Op de burcht van Tyrfing inmiddels, staart de burchtheer Olaf min of meer verbijsterd naar de vrouw tegenover hem. Wat heeft Draga bij hém te zoeken? Hij heeft deze grillige vrouw nooit gemogen... „Wat verschaft mij de eer van dit bezoek? " vraagt hij schor. Zij zucht diep en buigt haar hoofd. „Gedeelde smart is halve smart, Olaf," lispelt zij, „daarom ben ik hierheen gekomen ..." „Ik begrijp je niet," zegt hij verontrust. „Mijn broeder Wendir ... is dood ..." zegt ze zacht, „vermoord door koning Eric." Hij kijkt haar vorsend aan „Dan zal hij het er wel naar gemaakt hebben! " zegt hij grimmig. „En bovendien, wat heeft dat met *mij* te maken? " „Méér dan je denkt, Olaf," fluistert zij met een woedende flikkering in haar ogen over zijn laatste opmerking. „Ook je dochter, Heidrun, is ... dood! "

De oude burchtheer kijkt haar aan, alsof een mokerslag hem tussen zijn ogen heeft getroffen. „Heidrun ... dóód? " stamelt hij. „Dat kan niet, je liegt, vrouw! Zij is met onze koning meegereden naar zijn burcht ..." „Ik weet het," knikt zij, „ik weet het, en tóch is het waar ... arme vader ..." zij schudt met goed gespeelde ernst haar hoofd. „Hoe goed begrijp ik wat er in je om moet gaan, nu ook mijn eigen broer ..." Olaf wendt zich met een ruk af en staart roerloos in het vertrek. „Mijn lief meisje ... dood ..." prevelt hij toonloos. „Hoe kán het ... Nee ... nee..."

Een zachte vrouwenhand wordt op zijn schouder gelegd en hij ruikt de geur van haar haar als Draga aan zijn oor prevelt: „Begrijp je nu waarom ik hier naar toe kwam, Olaf... Juist naar jou? " „N-nee! Ga weg! " gromt hij, met een steelse blik op haar. „Ja ... ik begrijp het. Maar ga weg ..." Zonder zich aan zijn woorden te storen strekt Draga zich uit op de bank tegen de muur en haar groenige ogen brengen hem totaal in verwarring.

„Wie heeft Heidrun gedood? Is ze vermoord of ..." „Ze is vermoord! " knikt de vrouw. „Door *wie*? ! " buldert Olaf. „Zeg het mij en ik zal hem doden al was het de koning zelf! " Met een wrede glimlach buigt Draga zich voorover: „Het *is* de koning, Olaf! "

„De koning ... de moordenaar van mijn lief meisje? " stamelt Olaf. „Dat kan niet! Dat moet op een vergissing berusten ..." „Komaan heer Olaf! " zegt Draga. „Je meent toch niet dat ik de koning zou durven beschuldigen, louter afgaande op wat anderen vertellen? Nee, ikzelf ben getuige geweest van beide moorden! " „Koning Eric is een edel mens. Een strijder voor de onderdrukten ... Waarom zou hij dan mijn lief meisje vermoorden? " zegt de yarl verbijsterd.

„De koning wilde een verhouding met je dochter. Mijn broeder Wendir was ertegen. Toen Eric zag dat hij zijn zin niet kon krijgen heeft hij Wendir – die in de weg stond – en Heidrun – die hem afwees – gruwelijk vermoord," liegt ze koelbloedig. „Maar," herneemt ze, „je houding bevreemdt mij, Olaf. Toen ik je voor het eerst zag meende ik een man naar mijn hart gevonden te hebben. Maar hoezeer stel je mij teleur. Zo'n man zou nooit ofte nimmer een eed durven, of willen herroepen." „Een eed herroepen? " herhaalt Olaf, die door Draga's woorden totaal uit zijn evenwicht geslagen is. „Nimmer! Ik heb de koning trouw gezworen, ja, maar zijn gruwelijke daad verschoont mij feitelijk van iedere verplichting jegens hem! "

„Zo is het immers," lispelt de vrouw. „Oh, hoe gelukkig maak je mij, nu ik zie dat ik mij niet in je vergist heb! " „Je zult zien dat je je niet in mij vergist! " antwoordt Olaf grimmig. „Ik roep mijn krijgers bijeen ... Vanaf nu leef ik nog alleen ... om te doden ... álles wat met deze koning te doen heeft ... dát zweer ik! ! "

„Ja, ik heb gezworen Heidruns dood te wreken! " herhaalt Olaf tot de hoofdmannen van zijn krijgers. „Je eed stelt ons voor een moeilijk geval," zegt de oude Hasil, terwijl hij langzaam over zijn baard strijkt. „Het betekent opstand tegen de koning! " „Geen moordenaar verdient anders dan de strop! " valt Bara met een venijnige blik in. „En wanneer een vorst tot zulke lage daden vervalt, is hij niet langer geschikt een land te besturen! " „Ik twijfel aan de waarheid van de berichten! " houdt Hasil koppig vol, „en bovendien..." „Nu, Hasil, wat wil je zeggen? " „Mijn geslacht," herneemt deze, „heeft trouw aan de koning altijd zeer hoog gesteld. Ikzelf diende Wogram vele jaren; zijn zoon bewonder ik als krijgsman. In mijn ogen is koning Eric een goed mens. Vergeet niet, Olaf, welke dienst hij je bewees door je tegen Vagen te helpen.[1] Handel niet overijld! Zend de koning een boodschapper en vraag inlichtingen." „Dat had Eric moeten doen! " valt Draga eensklaps scherp in. „Als de koning te goeder trouw geweest was, had hij al lang een boodschapper moeten zenden! Een moordenaar verzwijgt zijn daad! "

...Maar de boodschapper van de koning, die Hasil en Olaf had kunnen overtuigen van 's konings onschuld, zal Tyrfing nooit bereiken... Argeloos heeft de ruiter het gezelschap begroet en op Awains vraag deelde de man, niets vermoedend, het doel van zijn reis mee... En slechts de zwijgende bossen van het Noorse land zijn getuige geweest van de dodelijke pijl waarmee Hovin op het vernemen van dit antwoord bliksemsnel toesloeg...

1 Lees: HET TYRFING MYSTERIE.

Met geweld wordt de deur opengegooid en een reusachtige gestalte treedt ruw binnen. Het is Hovin, gevolgd door Likar en Awain. Een ogenblik heerst er grote verwarring in de zaal. Draga is de eerste die haar tegenwoordigheid van geest terugvindt en op Hovin toetreedt. Wat komt deze vreemdeling hier doen en wat zijn zijn bedoelingen? Zij kijkt hem doordringend aan, maar Hovin vangt onbewogen haar blikken op en Draga weet niet hoe het komt, maar eensklaps is het, alsof die felle blauwe ogen als pijlen door haar heen dringen. Pijlen die haar vasthouden en machteloos maken.

Ietwat verlegen schraapt Olaf zijn keel als hij Hovin naar het doel van zijn komst vraagt. Hovin wendt zich af van de vrouw en kijkt het vertrek rond. „Ik heb een rekening te vereffenen met die koning van je! Een rekening die slechts met *bloed* betaald kan worden," zegt hij grimmig. „Hier staan Awain, die zijn bruid wil wreken en Likar, die ook nog wat met de Noorman te vereffenen heeft. Wij hebben een verbond gesloten. Jij kunt je daar bij aansluiten, oude! Met dit doel zijn we hier. En gezamenlijk zullen wij de wraak voltrekken aan deze Eric de Noorman! Hier is mijn plan: ik rijd naar Wograms burcht en maak mij meester van zijn zoontje. Hebben we het zoontje eenmaal – en dat is voor mij gemakkelijk genoeg – dan komen de ouders vanzelf. Uitroeien zullen we ze! "

Draga luistert ademloos. Dát zijn woorden die haar bevallen! Maar ook Likar luistert met voldoening als de geweldenaar zijn eenvoudig plan ontvouwt en wanneer Hovin donderend aankondigt dat hij nog diezelfde avond naar de koningsburcht zal rijden, lacht Likar stil voor zich heen ... Dit is het ogenblik waarop hij – geduldig als een kat – heeft gewacht...

's Avonds begeeft Hovin zich naar de stallen. Likar volgt hem behoedzaam. Als Hovin vertrokken is, haast ook Likar zich een paard te zadelen.
De hoeven van zijn paard raken nauwelijks de grond Alles staat nu op het spel. Eric moet op de hoogte gebracht worden vóórdat Hovin de poort van Wograms burcht bereikt heeft. De ellendige bastaard! gromt hij wraakzuchtig. Eindelijk zal Hovin boeten voor zijn bloeddorst, voor de vernedering die hij hem heeft laten ondergaan. Likar bijt zich op zijn lippen om de opwinding te bedwingen waarin de gedachte aan Hovins ontmaskering hem brengt. Daar, voor hem ... een ruiter. Dat moet Hovin zijn! Een triomfantelijke opluchting vaart door Likar heen. Hovin is vreemd hier, maar hij kent de streek. Hij zal de weg links laten liggen en rechtdoor rijden, dwars door het bos. Laat Hovin de heirbaan maar volgen, Likar is er eerder!
Het doffe dreunen van paardehoeven achter hem is Hovins scherpe oren evenwel niet ontgaan. Wie waagt het hem te volgen? Verstoord ziet Hovin om. Volgen? Nee, die kerel wil hem juist ontvluchten. Hij wijkt van de weg af. Hovin snuift minachtend en grijpt zijn boog.
Likar voelt een klap tegen zijn schouder. De rechte stammen van de bomen schijnen plotseling gevangen in een wazige nevel, waarin ze zwaaien en buigen en draaien in een angstwekkende rondedans. Machteloos grijpt Likars linkerhand in de ijle lucht. Het paard steigert onder de krampachtige ruk aan de teugel ... Met een dwaas gevoel van verwondering knakt hij voorover...

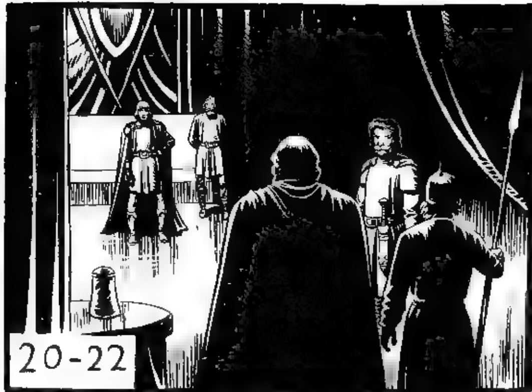

Hovin houdt zijn paard in bij de roerloze gestalte en stijgt af. „'n Goed schot, al zeg ik het zelf," gromt hij tevreden. „Wat moest die kerel? " Hij trapt het lichaam met zijn voet opzij en een gesmoorde vloek komt over zijn lippen. „*Likar!* Die vuile dierenbeul," gromt hij. „Ik zei wel dat die kerel niet deugde. Iemand die slecht is voor dieren kun je nooit vertrouwen ..." Hij staart even met een diepe rimpel voor zich uit. „Zou hij alleen geweest zijn of ... Nee, die Awain is wel betrouwbaar geloof ik ..." Hij geeft een nijdige trap tegen het stille lichaam en stijgt weer op. „De wolven zullen je wel vinden," bromt hij. „Smerige verrader! Eventjes koning Eric inlichten, he? " Hij wendt de teugel en zet zijn tocht voort. Enkele uren later rijdt hij – ongehinderd door de wachters aan de poort – trots en koelbloedig het plein van Erics burcht op...

In de roerloze gedaante tussen de stammen komt beweging. Kreunend richt Likar zich op en probeert zijn gedachten te ordenen... Een stekende pijn schiet bij iedere beweging door hem heen, maar hij let er niet op. Met ijzeren wilskracht krabbelt hij overeind en begint te lopen, als in een vreemde verstarring. „De schoft ..." hijgt hij toonloos. „Je kent Likar niet ... je denkt ... dat je van me af bent, maar dat zal je opbreken ..." En wankelend, duizelig strompelt hij koppig voort in de richting van Wograms burcht.

Op Wograms burcht is Halfra Hovin tegemoet gekomen en leidt hem voor de Noorman „Wie ben je en waar kom je vandaan? " vraagt deze. Erics stem klinkt koel en afgemeten. Er ligt iets in het gezicht van die baardige vreemdeling dat hem niet bevalt. „Mijn naam is Hovin! " zegt de ander zonder het hoofd te buigen. „Ik kom van ver en trek door dit land op weg naar het zuiden. Gij herbergt mij? " „Wograms burcht weigert een vermoeide reiziger nimmer onderdak! De hoofdman zal je een verblijfplaats aanwijzen! " Hij maakt een kort gebaar ten teken dat hij het gesprek als beëindigd beschouwt en wendt zich, na een laatste onderzoekende blik op Hovin, af.

„Vooruit, heer Pum Pum! " roept de kleine Erwin met gemaakte deftigheid. Hij zwaait zijn houten zwaard. „Breng de samenzweerders bij mij! ! " „Pum Pum u brengen alle rovers gelijk, mijn koning Erwin! Hij hen halen uit de diepste kerkers, hij ..." Plotseling vergeet Pum Pum het spel. Erwin blijft hem met glinsterende ogen afwachtend aanzien, maar de ogen van de dwerg glijden langs de jongen heen. Een schaduw valt breed door de gang waar zij samen spelen, de schaduw van een gestalte, die bijna de gehele doorgang zwart en dreigend afsluit.

„Zo, zo! " klinkt het brommend uit Hovins baard. „Ons prinsje niet waar? " Ademloos kijkt Erwin naar hem op. „Jij bent nog groter dan mijn vader! " brengt hij eindelijk uit. Hovin lacht daverend. „Wel, prins," herneemt hij, „flink eten dan word je nét zo groot. Eten en slapen, daar krijg je spieren van! Je hebt zeker wel een eigen kamer? Beneden in de burcht? " „Nee," zegt Erwin trots, „boven, links in de gang! " Met schitterende ogen legt hij uit, waar zijn heiligdom zich precies bevindt en hij is zozeer geboeid door die baardige vreemdeling, dat hij de waarschuwende blik van Pum Pum in het geheel niet opmerkt. Het bevalt de kleine man helemaal niet, dat gesprek. Een onverklaarbare achterdocht tegen Hovin is in hem ontwaakt. Als Hovin zich verwijderd heeft zegt hij nijdig tot Erwin: „Jij dom jongetje zijn! Moeten niet vertellen waar jij slaapt! " Maar een inval doet het brave mannetje eensklaps van tactiek veranderen. „Ik mooi spel ontdekken! " brabbelt hij met listige vertrouwelijkheid. „Jij in bed Pum Pum, dwerg in Erwins bed slapen, ik je verrassen met mooi spel, ah! " „Mag dat van moeder? " Aarzelend vraagt Erwin het, maar zijn ogen glinsteren verrukt. „Jawel, wèl, wèl! " valt Pum Pum haastig in. „Ik spreken met kindermeid! "

Het gesprek met de kindermeid valt niet mee, maar tenslotte laat de oude vrouw zich overhalen, en gewapend met een zware knots nestelt de dwerg zich die avond tussen de dekens in Erwins slaapstede. De uren verstrijken en Pum Pum, moe van het wachten, begint reeds spijt te krijgen van zijn onderneming, als plots een zwakke lichtstraal binnendringt.

Het hart bonst Pum Pum in de keel. Hij hoort zachte voetstappen het vertrek binnenkomen. Met grimmige voldoening stelt de dwerg vast, dat zijn voorgevoel hem niet bedrogen heeft! De man, die daar zo arglistig het vertrek binnendringt is de reusachtige vreemdeling ... „Als ik gil," herhaalt Pum Pum zijn afspraak, „komt de kindermeid met een lans ... en dan slaan we er samen op los ..." Manmoedig houdt hij zijn knots gereed. Een brede schaduw valt over de slaapstede. Als een duiveltje rijst Pum Pum overeind, terwijl hij met innige voldoening de ijzeren knots laat neerdalen op het hoofd van de indringer. Daar! Al zijn angst en woede legt hij in die klap, die een os geveld zou hebben. Maar Hovin schudt slechts even met zijn hoofd, in stomme verbazing over deze onverwachte tegenstand. Redeloze woede verdringt zijn verbazing. Als een wild dier, wijd grijpend met zijn armen van ijzer, werpt Hovin zich met al zijn tomeloze kracht op de weerloze dwerg. Eén enkele gesmoorde gil ontsnapt Pum Pums lippen. Een zwak gerucht treft Hovins oor ... Slechts de panterachtige snelheid waarmee hij zich omdraait, doet hem op het laatste nippertje aan de speer ontkomen, waarmee een oude vrouw met van woede vertrokken gezicht hem tracht te doorsteken. Hovins mes komt te voorschijn met een snelheid die het oog nauwelijks volgen kan ... Het staal flitst en met een gereutel zakt de kindermeid, dodelijk getroffen, in elkaar ... Haastig steekt Hovin zijn mes terug in de schede. „En nu," mompelt hij, „naar de kamer van de dwerg. Mijn baard eraf, als ik daar onze prins niet aantref! "

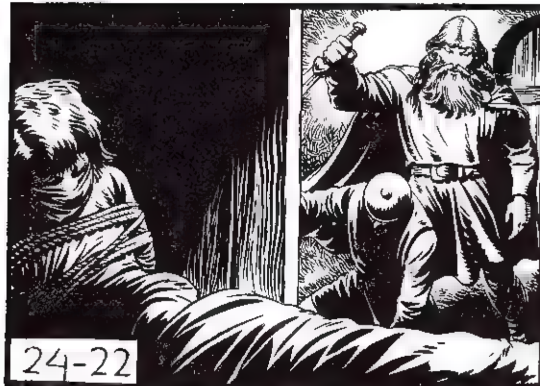

Met nauw verholen achterdocht ziet de wachter Hovin aankomen. Wat moet deze vreemde reiziger middenin de nacht hier? Doch Hovin laat hem geen tijd om daarover na te denken. „Vooruit, wijs mij de weg! " komt zijn stem bevelend. „Waar is het vertrek van de dwerg? Ik wil Pum Pum spreken! " „Deze kant, heer," antwoordt de wapenknecht benepen. Hij is zowat een hoofd kleiner dan deze rauwe kwant en hij wil liever geen moeilijkheden met hem krijgen. Zwijgend brengt hij Hovin bij de deur van Pum Pums kamer. „Wacht hier! " bast Hovin hem toe, wanneer de krijger aanstalten maakt om zich terug te trekken. „Ik heb je nog nodig! "

Met een blik, welke de man alle lust tot tegenspraak ontneemt, treedt Hovin het vertrek binnen. Het geluid van de dichtvallende deur schrikt de kleine Erwin op uit zijn slaap „Ben jij het, Pum Pum? " vraagt hij. „Is **dit** het spel? " Hovin onderdrukt een grijns. Van achteren nadert hij het niets vermoedende jongetje en zegt met verdraaide stem: „Een prachtig spel, prins Erwin. Maar Pum Pum is een klein beetje gegroeid ... hier! " Met een forse zwaai gooit hij zijn mantel over het hoofd van Erwin. Dan voelt de zoon van Eric dat dit geen spel meer is ... Een loodzwaar gewicht drukt zijn hoofd omlaag en dikke, staalharde vingers grijpen over de mantel heen naar zijn gezicht. Hij kan geen lucht meer krijgen ... slap, weerstandloos, valt hij voorover ... „Zo," grijnst Hovin in zichzelf, „nu niet te hard ... er moet nog een restje leven in overblijven ... Zo'n prinsenknaapje valt wel eens te ruilen voor een échte koning..."

Ruw schudt Hovin de bewusteloze Erwin heen en weer tot de jongen met zijn ogen begint te knipperen. Hij opent zwakjes zijn mond om iets te stamelen en onmiddellijk stopt Hovin het kind een prop in de mond. „Van al dat praten word je maar moe! " gromt hij sarcastisch voor zich heen, terwijl hij een lap voor Erwins mond bindt. Dan, met ruwe, onverschillige gebaren snoert hij een dik touw om Erwin heen. „Ingepakt als een geschenk! " grijnst Hovin voldaan. „Nu de wachter! Treedt binnen, vriend! De dwerg wil je wat zeggen! " Afwachtend posteert Hovin zich achter de deur, die door de wapenknecht schuchter wordt opengeduwd. De man doet een stap voorwaarts ... deinst dan terug ...Koud en onaandoenlijk doet Hovin een stap en het moordenaarsmes doet opnieuw zijn gruwelijk werk. De wachter valt voorover en rolt opzij ... „Uit! " grinnikt de geweldenaar. Als een pak vodden neemt hij Erwin onder zijn mantel en verdwijnt de gang in. Hij moet hier vandaan met zijn kostbare last! Als hij maar eerst de poort uit is...

„De poort! " hijgt de door Hovin doodgewaande Likar op hetzelfde ogenblik. De burcht van Wogram ligt voor hem. Hij kan de muur zien, de brug, de poort ...Hij wil roepen, maar brengt het slechts tot een zwak gestamel. Nee, verder moet hij ... Doorzetten, hij moet er zijn, voordat Hovin de burcht kan verlaten.

„Mijn paard, luie stalrat! ” Slaapdronken waggelt de knecht overeind, ruw gewekt door een gevoelige trap tegen zijn schenen. Schuw legt hij het zadel over de glanzende paarderug. Met een grauw rukt Hovin hem de teugel uit de hand en slingert zich lenig in het zadel. „Daar staan de wachters ... De waakhonden van die Noorman,” denkt Hovin schamper, „en ze zijn bang om te blaffen ...” Verbaasd over het vroege vertrek van de gast, maar niets kwaads vermoedend, treden de wapenknechten terzijde. Hovin werpt hen een dreigend vorsende blik toe en rijdt door de poort, de arm losjes om het lichaam van de gebonden Erwin, verborgen onder zijn mantel.
„Grijpt hem! Kinderrover! ” Een akelige, schrille stem, overslaande van vrees en woede, scheurt door de ochtendstilte. Likar begrijpt wat dit vertrek betekent. Hij gilt het uit van teleurstelling. Vruchteloos heeft hij uur na uur gepoogd zijn loodzware leden voort te slepen naar de burcht, zó vlak bij hem en tóch onbereikbaar. Zijn brandende ogen zien Hovins mantel opbollen en hij weet wat dit betekent ... Als ze hem maar horen ... ze moeten hem horen!
„Erwin! ” schreeuwt hij. Het is of zijn longen barsten. „Wachters! ! Houdt hem! ” Maar zijn stem zinkt weg in een hees gefluister. Toch hebben ze hem gehoord! Door een waas ziet hij de wapenknechten in de poortopening verschijnen. Maar dan wordt het zwart om Likar heen. Een harde slag tegen zijn borst ... is het een zwaard of zijn het paardehoeven die hem de grond instampen ...Machteloos, uitgeput valt Likar voorover. Vaag hoort hij andere ruiters langs hem heen gaan, maar het laatste dat tot hem doordringt is de honende schaterlach, waarmee de rover van Erwin ver weg het bos doorjaagt.

Likar slaat zijn ogen weer op. Het suist en bonst in zijn hoofd en een gloeiende pijn trekt door zijn ogen. Weer ziet hij ruiters uit de burcht komen. Talrijker zijn ze nu en voorop ... dat kan alleen de koning zelf zijn. Als ze hem nu maar zien ... „Hulp! " roept hij zwakjes. Met een ruk houdt Eric zijn paard in. „Doorrijden! " beveelt hij de wapenknechten, die hem vragende blikken toewerpen. „Verlies geen tijd! Vang die schurk! "

Slechts door één man vergezeld begeeft de Noorman zich naar de plaats waar hij de hulproep heeft gehoord. Verbaasd, met weerzin bijna, ziet de Noorman op de deerlijk gehavende gestalte aan zijn voeten neer. Maar dat is toch Likar? De handlanger van Wendir. Hoe komt die man hier, nu juist opnieuw de donderslag van het noodlot in Wograms burcht is ingeslagen ... Behoedzaam buigt Eric zich voorover en steunt het hoofd van de gewonde die moeizaam zijn ogen opslaat. Zijn lippen beven, maar hij schijnt de kracht te missen om de woorden uit te spreken. Eindelijk lukt het hem. „Hovin. Samenzwering ..." Het donkere hoofd valt terug.

In somber stilzwijgen volgt de koning de dragers die Likar naar de burcht brengen. In het halfdonkere vertrek waar de gewonde is neergelegd, kijkt Eric afwachtend naar de heelmeester, die zorgvuldig de wonden wast en verbindt. „Zal hij in leven blijven? " vraagt de koning onverwachts aan de heelmeester. „Hij heeft veel bloed verloren! " zegt deze aarzelend, „we zullen zien..."

„Pum Pum lijdt veel pijn," meldt Halfra benepen. Maar niemand let op zijn ontroering, omdat op dit ogenblik een krijgsknecht nadert, die met de achtervolgers is teruggekeerd. In zijn diepliggende ogen staat de moedeloosheid geschreven over de mislukking. „Die kerel heeft zelfs zijn spoor weten uit te wissen," zegt de krijgsknecht als verontschuldiging. „Geen spoor! " herhaalt Eric met duistere blik. Alleen deze man ... deze Likar ... Met een ruk keert hij zich om. Zwaar dreunen zijn stappen door de burcht tot voor het vertrek van de gewonde. De oppasser wenkt hem behoedzaam naderbij. „Hij heeft zijn ogen opgeslagen! " Eric buigt zich over het bed. „Zeg mij alles! " vraagt hij zacht, maar dringend. „Samenzwering," brabbelt de gewonde, maar eensklaps richt hij zijn hoofd op: „Moordenaar! " schreeuwt hij. „Hovin ... mijn konijn..." „IJlkoortsen! " zegt de heelmeester. „Wachten! "

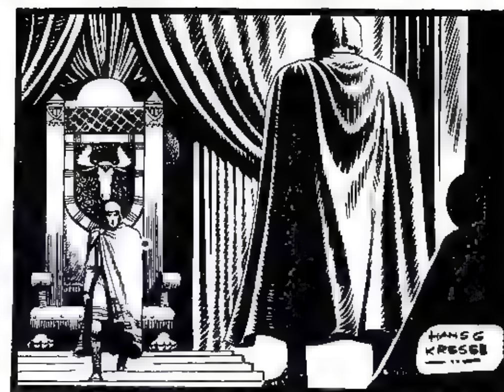
Wachten ... zes dagen van machteloze spanning die als een loden last over de burcht hangt. Maar dan, op de zevende dag ziet Eric al bij de eerste oogopslag dat het sterke lichaam van Likar het gewonnen heeft. „Tyrfing! " is het eerste dat hij zegt. „Op Tyrfing broedt Hovin zijn plannen uit! "

Dan vertelt hij haperend en aarzelend het verhaal van zijn vlucht na Wendirs ondergang, van zijn rampzalige ontmoeting met Hovin en de tocht naar Tyrfing. Hij deelt de namen mee van de samenzweerders en het bloedig doel dat Hovin zich heeft gesteld. „Awain! ? " prevelt Eric hoofdschuddend ... „óók Awain en Olaf..."

„De rover nadert de burcht! " komt Ewoud eensklaps melden. „Hij is alleen..."

Met ijskoude onverschilligheid laat Hovin zich door de wapenknechten door de burcht leiden. Zonder enige vrees treedt hij tot vlak bij de koning, het gelaat als uit steen gehouwen. Erics stem verraadt geen enkele ontroering, maar zijn stem klinkt als een bevel: „Waar is mijn zoon? " „In Hovins veilige handen! " zegt de reus met onverholen sarcasme. En met wrede wellust voegt hij er aan toe: „En in een veilig graf, indien mij slechts één snorhaar wordt gekrenkt! De bevelen komen nu van mij, Noorman! Ik wens met je te spreken buiten het gehoor van deze oude wijven met speelgoedzwaarden! " De koning ziet hem strak aan. Dan glijden zijn blikken over Halfra en de andere getrouwen, die nauwelijks hun woede kunnen verbergen. Geheel onbewogen wendt hij zich weer tot de geweldenaar: „Volg mij! "

„Ik ken je plannen al! " zegt Eric rustig, wanneer de reus opnieuw tegenover hem staat in zijn eigen vertrek. „Ik weet wat je op Tyrfing uitbroedt met het uitvaagsel van mijn volk! " „Likar! " snuift Hovin. „Hij zal je wel ingelicht hebben! Wel ..." Zijn ogen verduisteren zich ... „breng hem hier, ik beveel het, dan zal ik hem voor je ogen doodslaan en nu voorgoed! " „Likar is je ontsnapt! " zegt Eric zonder enige aarzeling. „Hij heeft je sluipmoordenaarsaanval niet overleefd! " „Ha! " gromt Hovin voldaan, „dan ben jij nu aan de beurt, Noorman! Je gaat met mij mee, nu, onmiddellijk! En ... alléén! " „Met mijn zoon als inzet! " zegt Eric bedaard. „Ik begrijp het! " „Genoeg gewauweld! " zegt Hovin ruw. „Neem je besluit, Noorman. De zoon ... of de vader? " „Het zij zo," zegt Eric, „ik ga mee! ! "

De bewoners van de burcht zijn de verbijstering nabij, als Eric hen meedeelt dat hij met Hovin meegaat. „Er blijft mij niets anders over," zegt hij. „Erwins leven rust in zijn handen. De bruut deinst voor kindermoord niet terug! " Winonah onderdrukt een droge snik. „Moet ik jullie dan beiden verliezen? " vraagt zij wanhopig. Eric haalt zijn schouders op. „We hebben geen keus! " zegt hij en keert zich tot Halfra: „Jij moet goed op Likar passen! " zegt hij op zachte toon. „Hovin denkt dat hij dood is. En verder ... laat mij werkelijk alleen met die barbaar vertrekken, zoals hij eist, en volg mij pas over enige uren met Ewoud en de ruiters! Je weet dat Tyrfing het middelpunt is. Maar blijf er aan denken, wie deze Hovin is en onderneem niets overijld! Mijn leven en vooral dat van Erwin kunnen de prijs zijn van één onbezonnen daad! "

In een eenvoudig reiskleed gestoken daalt Eric de trappen van Wograms burcht af. Hovin stapt dreunend achter hem aan. Op het voorplein van de burcht stijgt Eric te paard. Hovin zit reeds in het zadel, hoog en breed als een blok graniet. De koning werpt een laatste blik omhoog naar Winonah Dan keert hij zich af en rijdt de slotbrug over, een onbekend noodlot tegemoet.

Vanuit de vensterboog boven de poort van Wograms burcht kijkt de koningin haar echtgenoot na. „Eric ..." prevelen haar lippen, „Eric ... vaarwel..."

Geen woord komt over Erics lippen tijdens zijn tocht met de ontvoerder van Erwin. Tegen de avond wijkt Hovin van de weg af en drijft zijn paard in het struikgewas, naar een open plek. Drie kerels treden naar voren. Ze hebben hier kennelijk hun komst afgewacht. Zij sleuren de koning van zijn paard en binden hem aan een boom. „De tweede buit van de jager! " brult de bruut hen vergenoegd toe. „Jij gaat nu de prijs van mijn wraak betalen! " Niet het minst uit het veld geslagen, kijkt Eric hem recht in de ogen. „Je zou mij tenminste kunnen uitleggen," antwoordt hij rustig, „waaróm je met alle geweld die wraak wil! "

„Dat vráágt hij nog? ! " hoont Hovin. „Ha! De moordenaar van al zijn tegenstanders! Een lange lijst, Noorman, maar ..." zijn ogen gluren Eric gemeen aan, „Wendir is wel je laatste slachtoffer geweest! "

„Ik handhaaf recht en orde! " zegt Eric onverstoorbaar. „Rovers en plunderaars krijgen hun straf en zo zal ook jij je straf niet ontgaan ... of je me doodt of niet ... vroeg of laat komt de afrekening, Hovin! " Hovin snuift sarcastisch. „Luister, Noorman! Op mijn vingers kan ik de uren tellen die je nog overblijven. Nu, nú mag je weten wie ik ben! De wreker van al je slachtoffers, maar vooral de wreker van een edelman die je achtervolgd hebt over de halve wereld, wiens burcht je hebt verbrand en die je hebt vermoord ... de wreker van de man die mijn broeder was ... *Baldon*! "

Een stroom van herinneringen welt in Eric op. Baldon! De woesteling uit het noorden, die het schip met goud roofde en hem in China deed opsluiten in de toren der tienduizend uiterste smarten ... Baldon, de Japanners ... Lauri de Magiër ... de grote strijd om Erwin...[1]

Dichter schuift de reus op de koning toe. Tergend langzaam trekt hij zijn lange jachtmes en met de vlijmende punt op Erics keel gericht spreekt hij verder, lijzig nu, met gemaakte vriendelijkheid: „Slechts een handbreed ben je van je dood verwijderd! Maar dat zou té eenvoudig zijn. Het moet láng duren, ik wil van mijn wraak genieten! Eerst zul je je vrouw zien vallen onder mijn hand, daarna blaas ik die jongen het levenslicht uit! En jij mag er naar kijken, machteloos kijken! Daarna kom je zelf aan de beurt! Dan zal mijn wraak voltooid zijn. Mijn wraak! ! " Hij barst in een bulderend waanzinnige schaterlach uit, die zelfs zijn onbehouwen handlangers doet verstijven ...

Het duister van de nacht daalt over de wouden. Rondom hun gevangene slapen de bewakers. Slechts één man, zittend tegen een boom, houdt de Noorman in het oog, het zwaard losjes in zijn hand. Eric houdt zich slapende, maar zijn hersens werken even koortsachtig als ... zijn geboeide handen. Hij rukt en wringt aan de snerpende koorden, tot hij eensklaps voelt dat er beweging komt in het touw.

De wachtpost stoot een schrille kreet uit, wanneer hij ziet hoe de gevangen Noorman zich opricht en met een reusachtige sprong in het bos duikt. Met aapachtige snelheid komt Hovin overeind. Weergaloos vlug heft hij zijn boog ... hij spant de pees en de pijl snort weg om zich trillend vast te boren in de rug van de Noorman...

1 Lees: HET GOUD DER OZMECS, HET RIJK VAN HET MIDDEN, STORM OVER CHINA, DE ZOON VAN ERIC.

De pijl die zich als een vlam in Erics rug heeft vastgevreten, doet hem wankelen, maar hij klemt zijn tanden op elkaar... Achter zich hoort hij Hovin razen tegen zijn knechten. Zijn spieren rukken en trekken. Er komt een floers voor zijn ogen, maar met een wild schudden van zijn hoofd bevrijdt hij zich daarvan ... samen met de pijl, die door de onverwachte beweging loslaat. Bloed doorweekt zijn hemd. Eric merkt het niet. Zijn ogen hechten zich vast aan de beek die zich door het woud slingert. Daar kan zijn redding liggen. Strompelend bereikt hij de oever en waagt de sprong naar de eerste steen. Nog slechts enkele meters scheiden hem van de reddingbrengende overkant ... de laatste sprong...

Eric slaagt er nog in zich af te zetten met het laatste restje van zijn krachten. Maar dan, het doel vlak voor zich, achterhaalt hem het noodlot. Twee nieuwe pijlen hameren in zijn schouder en zijn arm. Met een hartverscheurende kreet, meer van wanhoop dan van pijn stort hij omlaag.

De kilheid van het water doet hem met een vreemde helderheid beseffen wat er gebeurt. De pijn verdooft door de plotselinge afkoeling. Breed slaat Eric de ongeschonden rechterarm uit om zwemmende de overkant te bereiken. Maar een felle tegenstroom werpt hem terug en slaat hem met het hoofd tegen een zware steen ... Zonder een geluid verdwijnt hij onder water ... en zegevierend, wild schuimspattend, voert de kolkende stroom het lichaam van Eric, koning der Noren, mee...

Als eerste van zijn mannen bereikt Hovin de oever van het water. De moordende boog hangt losjes in zijn hand. Van de Noorman is niets meer te zien. „Uit! " mompelt de woesteling spijtig. „Te gemakkelijk, dit einde! Maar dood is dood! De knaap heb ik nog! De laatste van het Noormannengebroed! De stroop om de moeder te vangen! En nu ... naar Tyrfing, voor het laatste bedrijf! ! "
De ruiterij van Wograms burcht heeft zich, in overeenstemming met de bevelen van de koning, eerst vele uren later op weg begeven. Met grote omzichtigheid leiden Ewoud en Halfra hun mannen langs de weg, die de ontvoerder van de koning gegaan is. Tegen de middag wijkt het dubbele paardespoor dat zij volgen van het pad af en de vertrapte struiken wijzen hun de weg naar de open plek tussen de bomen. Een van de krijgsknechten slaakt een kreet: „Een helm! " Halfra ziet Ewoud aan en in elkaars ogen lezen zij dezelfde aarzeling, dezelfde vrees ... „Erics gevleugelde helm! " deinst Halfra geschrokken terug. „De helm van de koning! " Onrustig dwalen zijn blikken over de grond, spiedend naar aanwijzingen die hem meer kunnen vertellen. „Hier! " roept hij verrast. „Deze diepe voetafdrukken zijn van iemand die hard gelopen heeft. Zou de koning de moordenaars ontvlucht zijn? " Gejaagd volgt hij met Ewoud de sporen, doch dan verstijft hij. De oude edelman bukt zich en als hij opkijkt, is zijn gelaat vaalbleek geworden. In zijn handen houdt hij een pijl, een pijl met gedroogd bloed aan de punt ... „Deze pijl," zegt Ewoud haperend, „heeft ons land van zijn koning beroofd! "

De koning dood! Heer Halfra knippert met zijn ogen. Moeilijk brengt hij uit: „De grootste vorst die het rijk gehad heeft ... Nimmer werd de gerechtigheid beter gediend ... dan ... dan ..." In machteloze toorn schudt hij woest met zijn hoofd om zijn zelfbeheersing te herwinnen. Ewoud, grauw en vermoeid, richt zich eindelijk op. Vreemd hees klinkt zijn stem: „Jullie waren er getuige van dat onze vorst mij als plaatsvervanger aanwees. Welnu, in naam van het koninkrijk neem ik het gezag in handen ... om het recht te handhaven en de zwakken te beschermen zoals de koning het zou wensen ..." Halfra knikt stom. „Wij keren nu naar Wograms burcht terug! " vervolgt Ewoud; en zich tot de krijgsman wendend vervolgt hij: „Vandaar, Halfra, vertrek jij naar Tyrfing om te onderzoeken wat we kunnen doen om de prins te redden! "

Halfra nijgt zwijgend zijn hoofd: Dan, op een teken van de grijze Ewoud wenden de ruiters hun paarden voor de zware gang ... terug naar de koningsburcht ... De droeve tocht wordt slechts onderbroken, wanneer eensklaps een ruiterloos paard uit de struiken te voorschijn komt en luid hinnikend met de troep meedraaft. De mannen vermijden het elkaar aan te zien ... allen hebben Erics paard herkend...

Op de koningsburcht teruggekeerd, begeeft Ewoud zich naar Winonah's vertrekken. Op hém rust de zware taak haar het vreselijke nieuws te brengen. Schoorvoetend, met gebogen rug en neergeslagen ogen treedt de oude edelman het vertrek binnen...

Rondom een ruwe kaart, die de ligging van Tyrfing aangeeft, heeft Ewoud de edelen en de hoofdmannen verzameld en worden plannen beraamd om de burcht te belegeren. „Ook ik wil helpen! Laat mij meegaan, Ewoud," klinkt de stem van Likar hees. Uitgeteerd door koorts en bloedverlies zit hij in een zetel. „We kunnen je haatgevoelens jegens de barbaar Hovin begrijpen," antwoordt Ewoud koel, „maar je bent nog te zwak om het zwaard te hanteren. En overigens zijn de inlichtingen die jij ons kunt verschaffen al hulp genoeg."

„Aanval op Tyrfing? " vraagt onverwacht een omfloerste vrouwenstem en gehuld in een somber rouwkleed, het gelaat verborgen achter een zware sluier, staat Winonah voor de verraste mannen. „Tyrfing aanvallen? " vraagt de koningin weer. „Geen sprake van! Mijn zoon Erwin is daar, in de macht van die nietsontziende bruut! Wat denk je dat er met hem zal gebeuren, wanneer ons leger de aanval opent? " „Het is waar wat u zegt, vrouwe," is Ewouds zacht antwoord.

Op dit ogenblik betreedt een vreemsoortig iemand de burcht. Meer waggelend dan lopend op zijn in verhouding te korte, kromme beentjes, stevent de kleine, breedgeschouderde kerel op de wachtposten af. Het ene oog, dat hem overgebleven is, schittert kwaadaardig. „Staat daar niet te maffen, schoothondjes! " brult hij de terneergeslagen wapenknechten toe. „Voort! Breng me bij je meester! " En zonder verdere plichtplegingen stormt hij de burchthal in. „Toe dan! " brult de kleine. „Ik ben een oude vriend van die koning van jullie. Zeg hem dat *ik* er ben, Yark de stijfhoofdige! "

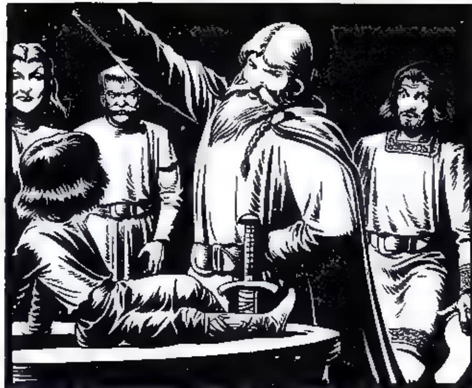

„Alvorens mijn toestemming te geven voor een aanval op Tyrfing, eis ik dat men mijn zoon Erwin ..." Eensklaps worden Winonah's woorden overstemd door het lawaai van woedende stemmen in de gang. Dan gaat de deur open en stormt een kleine, wild uitziende man het vertrek binnen. „Hier is Yark! " galmt zijn woedende stem. „En wáár is de koning! Die prutserige krijgertjes wilden mij tegenhouden. Donders, zó ontvangt men Yark niet! Bij alles wat recht is, heb ik niet met behulp van mijn vriend de koning die achterbakse Sigurd ontmaskerd? [1] Hier ben ik om Wendir zijn streken af te leren! Nou! " Dan ziet hij Winonah in haar rouwkleed ... de terneergeslagen gezichten en plotseling dringt er iets van de ware toestand tot hem door ... Als Halfra hem de dood van de koning meedeelt, lijkt hij te barsten van woede. „Wie heeft dat gedaan? Welke rover en moordenaar ... Hebben jullie hem al gevonden? Nee! Ik zie het aan jullie domme gezichten! Jullie staan bij elkaar te suffen en steekt geen vinger uit! Bah! " „Je oordeelt te snel," zegt Ewoud toornig. „De moordenaar van de koning heeft zich ook vergrepen aan 's konings zoon! De bandieten hebben zich op slot Tyrfing verschanst en prins Erwin bevindt zich in hun handen! Indien wij ook maar iets ondernemen zullen zij hem doden! "

„Als er hier dan geen kerels meer rondlopen met merg in hun knoken, zal ik, Yark, het opknappen," grauwt de eenogige met een dreunende vuistslag op de tafel. „Ik rijd naar Tyrfing, nu onmiddellijk! En al moet ik de deuren rammen met mijn harde kop, al moet ik dat roversnest steen voor steen afbreken, ik haal die jongen er levend uit! "

1 Lees: DE ZWARTE RUITER.

Als Yark de stijfhoofdige eenmaal zijn zinnen op iets gezet heeft, is het beter hem niet voor de voeten te lopen. Met nauwelijks genoeg geduld om van Ewoud enige bijzonderheden te vernemen, is hij weggestormd uit de koningsburcht. Geen van de edelen heeft aangeboden hem te vergezellen ... De stijfhoofdige drijft zijn benig paard aan tot nog groter spoed.

Met dreunende stappen en groot vertoon van uitbundigheid is Hovin aan het hoofd van zijn beulsknechten teruggekeerd op Tyrfing. Een daverende schop doet de deur van de burchtzaal openvliegen en zonder Olaf, Draga, Awain en de nieuwsgierig naderkomende hoofdmannen een blik waardig te keuren, grijpt de geweldenaar Erwin en zet hem met een brede zwaai op de tafel. „Je vader is dood, jongen! " zegt hij grof. „Dood! Hoor je? "

De ijskoude mededeling van Hovin doet het hart van Awain een seconde stilstaan. De koning dood ... dat is verschrikkelijk ... Dat heeft hij niet gewild. Maar hij, Awain, is schuldig aan deze moord. Als hij Hovin niet had ontmoet, als hij hem niet op Tyrfing had gebracht ... Wankelend als een slaapwandelaar loopt Awain naar de deur. „Ik doe niet meer mee," mompelt hij in zichzelf, terwijl hij doelloos door de duistere gang dwaalt. „Ik ben ... koningsmoordenaar. Nee, dat ben ik niet. Ik heb het immers niet zo gewild. Ik zal ... goed maken wat er nog goed te maken is ... Ik zal ... Erwin redden..."

Zozeer is Awain door zijn gedachten in beslag genomen, dat hij niet bemerkt heeft dat een van de hoofdlieden hem op een afstand gevolgd is. Het is de oude Hasil. Er verschijnt een vreemd licht in de ogen van de oude krijger, als hij Awains laatste woorden opvangt.

De nacht is gekomen. Duisternis omhult de burcht. Tyrfing slaapt ... maar, bij de trap tekent zich eensklaps de vage omtrek af van een gedaante. Behoedzaam, bijna onhoorbaar sluipend, komt de man nader tot de deur van het vertrek waar Erwin slaapt. Het is Awain. Hij staat stil en luistert scherp. Aan zijn gordel hangt een stevig touw van hennep. „De nacht is gunstig! " prevelt hij voor zich heen, „duister en bewolkt. Als Hasil nu maar zijn taak doet..." Awain overwint een laatste aarzeling en glipt naar binnen.
Inmiddels houdt Halfra de muren van Tyrfing hardnekkig in het oog. „Roversnest! " mompelt hij, misnoegd snuivend. Hij heeft, na zijn overhaast vertrek uit de koningsburcht, op een beschutte plaats zijn paard vastgebonden en dit plekje uitgezocht om de schuilplaats van de koningsmoordenaar te kunnen bespieden. Plots meent hij het geplas van roeiriemen in de slotgracht te horen. Hij luistert verbaasd. Dichterbij komt het geluid. Een bootje stoot tegen de kant. Een kleine jongen springt eruit en een andere gestalte, fors en groot, komt achter hem aan. Gelaatstrekken kan hij niet onderscheiden, maar hij ziet heel duidelijk dat de man overredend tot het knaapje spreekt en de jongen beduidt dat hij alleen verder moet gaan.

De kleine Erwin begrijpt er helemaal niets van. „Vér weglopen! ” heeft oom Awain gezegd... Aarzelend loopt hij het donkere bos in ...
Halfra moet zich inhouden om niet in drie grote sprongen de zoon van Eric in te halen en aan zijn hart te drukken. „Gered! ” prevelt hij met vochtige ogen. „Ah! Mijn koningin! Hoe zal zij zich verheugen. Maar ik moet wachten ... ik zou het kind aan 't schrikken kunnen maken ... en stel je voor dat het wegloopt of gaat schreeuwen...”
Langzaam wordt het wat lichter. Erwin voelt de slaap in zijn ogen branden. Even gaan zitten? Goed, maar dan ook maar héél even! Moeder wacht op hem, thuis! En met die gedachte valt de knaap in slaap. De trouwe Halfra kijkt vertederd op het slapende kind neer.

Zijn gedachten dwalen rond in een eindeloze cirkel, tot ook hij, oververmoeid, het hoofd op de borst laat zinken.
De zon staat al hoog aan de hemel, als Halfra wakker schrikt door de hoefslag van een paard. Nader komt het geluid. Halfra kan nu de ongewone, kleine gestalte van de ruiter onderscheiden. Maar deze heeft blijkbaar ook hém ontdekt. Met een felle ruk brengt hij zijn rijdier tot staan. Minachtend neemt de vreemdeling Halfra met zijn ene oog op. Doch als hij het slapende figuurtje van Erwin ontdekt, balt de onbekende woedend zijn vuist en schreeuwt: „Hee! daar hèb ik je, smerige kinderrover! Ik zal je leren! ! ” Als een duiveltje springt de kleine man van zijn paard.

Briesend stormt de potsierlijke ruiter op Halfra in. De forse gestalte van de krijgsman lijkt omver gelopen te zullen worden door het mannetje. Maar vaardig weert Halfra diens wilde slagen af, handig ontwijkend, snel in de tegenstoot. Het lachje om Halfra's lippen brengt de ander tot razernij. „IJdeltuit! " schreeuwt de kleine, „Yark spaart je nog! Maar nou snijd ik die pronkmantel van je slappe lijf! " Met verdubbelde woede hakt Yark er op in.

Het zijn deze stoutmoedige, wilde, onbehouwen uitvallen die Halfra, de ervaren zwaardvechter, razend maken. „Klungel! " snuift hij. „Boerenkinkel! " Hoger richt hij zich op en slaat hard toe. „Vechten kun je," hijgt Yark kwaadaardig. „Die lange grijparmen passen wel bij een kinderrover! Maar reken erop, snertvent: Yark brengt dat jong bij de koningin terug! " „Niemand raakt dat kind aan! " buldert Halfra, „ik heb het net bevrijd en ..." Het is of de bliksem inslaat. De zwaarden zakken als bij toverslag. Hijgend zien de kemphanen elkaar in de ogen, alsof ze nu pas iets begrijpen van elkaars woorden.

„De koningin! " begint Halfra met uitpuilende ogen. „Jij! ? ! " stoot Yark hijgend en blazend uit, „maar dan ..." „Dan heb je je vergrepen aan Erwins redder! " toornt Halfra met grote waardigheid. „Schaam je, ellendig krombeen, de jonge prins ..." Zijn stem hapert en met open mond blijft Halfra een onderdeel van een seconde de ander aanstaren. Dan draait hij zich als de weerlicht om. Yark volgt zijn blik. „Het prinsenjong! " brult hij onthutst. Doch de plaats waar Erwin daareven nog lag te slapen, is leeg...

„Weg! " blaft Halfra de kleine man woedend toe, „voorwaar, je schuld is groot! Ik, de trouwste dienaar der koningin, vind haar koninklijke zoon terug en dan kom jij ... zo een ... een ..." „Zo een wát? " briest Yark, „ ... zég 't eens, burchtslijper! pronkjonker! " In het vuur van hun wederzijdse verwijten letten ze zó weinig op hun omgeving, dat de nadering van een kleine ruitergroep de beide kemphanen ontgaat. „Een mooie opdracht! " denkt Awain die het troepje aanvoert met een grimmig lachje. „Hovin schijnt nogal met mij ingenomen te zijn! Awain moet Erwin zoeken! Hovin moest eens weten dat juist diezelfde Awain ... Het ver dóórklinkende geluid van twistende stemmen verstoort zijn gedachten. Tegelijk met de handlangers van Hovin die hem vergezellen, houdt hij zijn paard in. Bevreemd kijkt Awain naar het toneel voor hem: die grote, ja, dat is Halfra, maar die andere...

„En ik zeg je," raast Yark voort, „als jij een kerel bent ..." Uitwijkend voor de wilde bewegingen van de opgewonden Yark, wordt Halfra plotseling de naderende ruiters gewaar. „Wel alle duivels! " gromt Halfra, „daar zijn de ellendelingen! " Yark houdt middenin zijn getier op en staat in een oogwenk naast hem. In heftige opwinding schudt Halfra zijn krachtige kop. „Daar komt het nuim der schatie! " roept hij Yark toe. „Oh ... de moordenaars van onze koning ... bedoel ik. Ha! ! " Hij geeft Yark een half wantrouwende blik. „Toon nu dat je een kerel bent! " brult hij. „De bloedhonden zoeken het koningskind. Houd je zwaard klaar, kleine, want ik zie daar ook de jakhals die zijn eigen koning heeft verraden. Awain! ! "

Zeker van hun overmacht gaan de boeven de twee kemphanen te lijf. Seconden later dreunen de zwaarden op elkaar. Halfra houdt met wijde uithalen twee van de kerels van zich af, terwijl zijn ogen, bliksemend van woede, zoeken naar Awain. „Kom hier, verrader! " buldert hij. „Verschuil je niet achter die ongure moordenaars! "
Doch ook Yark laat zich niet onbetuigd. Het wordt al spoedig duidelijk, dat Halfra en Yark de handlangers van Hovin in ervaring en behendigheid vérre de baas zijn. Een hunner met één oog maakt dan ook aanstalten om, al vechtende, in de rug van beide mannen te komen. En op het ogenblik dat Halfra en Yark een heftige aanval van zijn kornuiten opvangen, ziet hij zijn kans schoon. Hoog heft hij zijn zwaard op, maar zover komt het niet, hij wankelt in elkaar onder de vernietigende klap van een ander wapen.
„Drie tegen drie! " schalt de stem van Awain. Halfra werpt hem een verwarde blik toe. „Onze eerste afrekening met de moordenaars! " hoort hij Awain roepen. „Wat ben jij voor een kerel? " roept Yark. „Voor wie vecht je eigenlijk? Die klap was raak, vriend! "
In plaats van te antwoorden strekt Awain zijn hand uit. „Laat die man niet ontsnappen! " schreeuwt hij, wijzend op de eenoog die weer opgekrabbeld is en ongemerkt tracht weg te strompelen. „Als die kerel Tyrfing weet te bereiken, is al mijn werk voor niets geweest..."

Driftig grijpt Yark naar zijn boog. Laag-zoemend achterhaalt zijn pijl de vluchteling, die nu met een schrille kreet ineenzakt. „Die kerel zal Hovin niet meer kunnen waarschuwen," zegt Awain opgelucht. „Nu kan *ik* die geweldenaar verslag uitbrengen ... op *mijn* manier." „Tedeksel! " grijnst Halfra tevreden. „Ik heb me in je vergist. Jij dient dus de koningin in het hol van de beer! En was jij het die deze nacht onze prins ..." „Ja," zegt Awain kort. Hij slaat zijn ogen neer... want hij weet dat hij deze lof eigenlijk niet verdient. „Ik keer nu naar de burcht terug," gaat hij haastig verder. „Bravo! " stemt Halfra met een brede lach in. „Onze legermacht zal nu spoedig hier zijn en dan grijpen wij die geweldenaar op Tyrfing aan. Prins Erwin bevindt zich niet meer in hun handen en ..." „..en ook niet in de onze! ! " onderbreekt Yark hem met een venijnig gesnuif. „Bah! Dat prinsenjong zwerft ..." „Wij zullen de jonge prins voorzeker spoedig vinden, kleine man! " zegt Halfra, terwijl hij de stijfhoofdige een verslindende blik toewerpt. „Als jij je tenminste niet wéér te buiten gaat aan onwelvoeglijk gebrul! "

Inmiddels dwaalt Erwin met grote angstogen door het duistere woud. De plotselinge verschijning van de heetgebakerde Yark en diens luidruchtig gevecht met Halfra hebben hem zózeer verschrikt, dat hij blindelings de vlucht genomen heeft. „Een woeste rover," denkt de knaap rillend. „Hij wil mij weer pakken en terugbrengen naar die grote, slechte man ... m-maar, ik zal het allemaal aan mijn vader vertellen ..." Een verwijderd gedreun, als van paardehoeven, treft zijn oor. Snel trekt hij zich tussen het gebladerte terug. Een lange stoet grimmige, zwaarbewapende ruiters nadert in een grote stofwolk het smalle bospad naar Tyrfing. Erwin kan de gezichten van de ruiters niet onderscheiden, maar de aanblik van deze stoet is hem voldoende. Terwijl het hart hem in de keel klopt, vlucht hij weg, dieper en dieper het woud in...

Hetzelfde wapengeschitter dat Erwin op de vlucht dreef, trekt juist Halfra en Yark aan. Verscholen tussen de struiken slaat het vreemde tweetal achterdochtig de lange kolonne gade. „Ziet! " roept Halfra zwierig, „ ... en verheug je! Daar nadert het –ahem– instrument van het koninklijk recht! " De kleine eenoog snuift verachtelijk. Zijn ros de sporen gevend, stormt Halfra de ruiters tegemoet.

„De prins is buiten de burcht," meldt Halfra tot grote vreugde van allen. „Dank zij Awains moed en toewijding aan de greep van de woesteling Hovin ontrukt! " „Wat? Heb je 't over die aartsverrader? Awain? " vraagt Ewoud bits. „Awain is onze zaak toegedaan! " antwoordt Halfra met een breed gebaar. „Temidden van –eh– verwording doet hij zijn nobele plicht! " „Ben je daar wel zeker van? " houdt Ewoud argwanend aan. „En, áls dit zo is, heeft Hovin dan geen argwaan? " „Integendeel," stelt Halfra hem gerust en in 't kort vertelt hij van hun ontmoeting met de krijgsknechten, die Hovin onder Awains aanvoering had uitgezonden om de vermiste prins op te sporen. „Haha! ! " snerpt Yarks stem voldaan, „en dat waren de enige snuiters die vrind Hovin over Awain zouden kunnen inlichten ... als ze nog lééfden! ! " „Dan hebben wij nu de handen vrij! " roept Ewoud uit. „Ik zal een afdeling van mijn krijgers uitzenden om naar de prins te zoeken; en wij, wij trekken op tegen Tyrfing! ! "

Doch als zij de gestalte hadden kunnen zien die hen van achter dichte struiken natuurt, waren Erics getrouwen wel iets minder opgewekt geweest ... Met koortsachtige inspanning sleept de man zich weer voort. „Ik moet het halen ... ik moet ..." kreunt hij. „ ... en ik zal Awain, die vuige verrader ontmaskeren..."

Door een dicht bladerdak voor spiedende ogen op de burcht onttrokken, overlegt Ewoud met de aanvoerders wat hen te doen staat. „Overrompelen! " betoogt Yark driftig. „D'r op los! ! Geen gewauwel meer! ! " „Niet zo overijld, beste man! " zegt Ewoud kalm. „We beginnen met alle wegen tot de burcht af te zetten. Iedereen die erin of eruit wil, wordt gevangen genomen. Inmiddels brengen we de stormtoren in gereedheid. We verzamelen materiaal om een dam in de gracht te leggen. Dán kunnen we een bestorming wagen! " Namopperend over de bedachtzame leiding van Ewoud, houdt Yark met misnoegde blik de burcht in het oog. „Wachten! " moppert de kleine man met een nijdige schop in de struiken. „Wachten als oude wijven! Bah! Larie! " Maar dan houdt hij eensklaps verbaasd zijn mond. Een strompelende gestalte waggelt over het pad en in een oogwenk herkent de stijfhoofdige de man ... Zijn ogen worden groot van verbazing. „Taai als paardevlees ..." mompelt hij verbaasd. „Twee levens, net als ik zelf, bij Thor! En praten kan die schavuit ook nog." „Verraad! " hoort Yark de eenoog steunen. „ ... geváár ... verráád." „Nou is het welletjes! " sist Yark en bliksemsnel grijpt hij zijn boog.

De wapenknecht op de toren kijkt verbaasd naar beneden. Riep daar iemand? Ja! Een van de mannen van Hovin ... Hola! wat is dat ... De wachter ziet de vreemdeling eensklaps in elkaar knakken en dan dringt met een schok de werkelijkheid tot hem door... De man daar beneden wordt voor zijn ogen neergeschoten ... *vanuit het woud!* De schildwacht poogt de duisternis tussen het struikgewas met zijn ogen te doorboren. Een zwakke glinstering, als van een bronzen helm, trekt zijn aandacht, en daar weer ... en daar ... „Bij Thor! " mompelt de wachter schor. „Het wemelt daar van vreemd krijgsvolk..." Hij stormt de trans af om de burchtheer te waarschuwen...

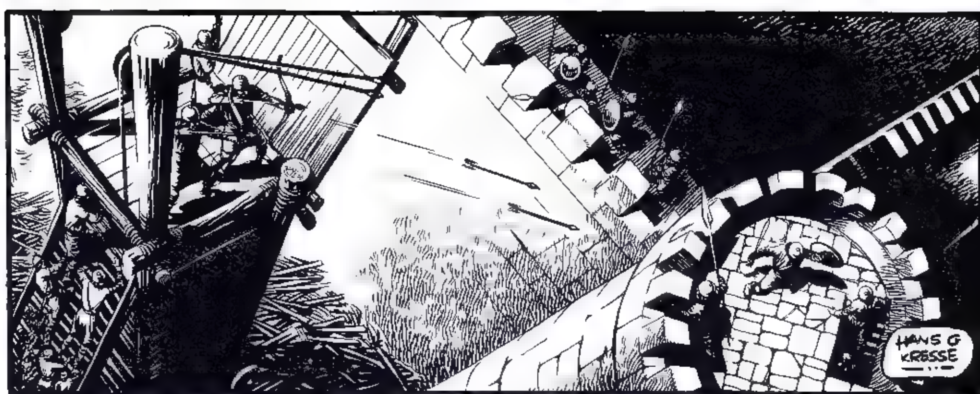

Breeduit troont de reusachtige halfbroeder van Baldon in de zetel van de oude slotheer Olaf. „Wel? " zegt de geweldenaar langzaam wanneer de schildwacht ademloos zijn ontdekking wereldkundig heeft gemaakt. „Het is nogal duidelijk, denk ik ..." De grote, brede kop met de vreemde vlechtjes buigt zich opzij en de fletsblauwe ogen van de reus glijden langs de aanwezigen. „Het is nogal duidelijk," herhaalt Hovin. „De schurken hebben een aanval op Tyrfing in de zin." Het vooruitzicht op een mogelijk bloedige strijd schijnt hem zeer te verheugen. „Luister eens, burchtheer," gromt de bruut, na even nagedacht te hebben, „is er een vluchtgang in dit klamme hol van je? " „Ja! " antwoordt Bara, een der krijgsoversten voor de ander, „met een uitgang in het woud! " Een brede grijns trekt over Hovins gelaat. „Prachtig ... dan zullen we die honden buiten een flinke poets bakken! "

Inmiddels leggen Ewouds mannen de laatste hand aan de stormtoren. Met een tevreden gezicht slaat de plaatsvervanger van de koning de werkzaamheden gade. Op dit moment treedt een krijgsman nader. „Wij hebben weer vier kerels gevangen genomen, die op weg waren naar Tyrfing," meldt hij. „Dat zijn er nu al meer dan dertig! " zegt Ewoud hoofdschuddend. „Waar moeten we ze laten? " „Het schijnt, ahem," snuift Halfra, „dat Hovin een grote aantrekkingskracht uitoefent op de –eh– ruwere elementen van dit volk. Maar 't heeft zijn nut! Nu hebben zij zich tenminste blootgegeven." Ewoud knikt. „'t Is waar." Dan, langzaam, vervolgt hij: „Kijk je wapens na, Halfra. Vannacht vallen wij aan! "

Een krachtige wind jaagt de wolkenbanken als geesten langs de hemel. Af en toe dringt het bleke schijnsel van de maan door het wolkendek heen om voor enkele ogenblikken het slapende land spookachtig te verlichten. Stil torent de burcht boven het geboomte uit. Geen levend wezen laat zich daar zien. Zelfs de wachtposten schijnen te slapen. Een schim maakt zich vrij uit het duister van het woud en glijdt over de open vlakte rond de burcht. Het ritselt tussen het riet aan de oever van de slotgracht. Een tweede schaduw breekt zich los en hetzelfde geheimzinnige spel herhaalt zich. Ergens krast een uil ... en als bij afspraak zwermen tien, twintig donkere gestalten naar voren, die zich even later hijgend tussen het riet laten glijden, waar hun voorgangers reeds in dekking liggen. De blikken richten zich naar de transen, waar hier en daar een wachter staat te dromen. Weer krast de uil ... Twintig, dertig dodelijke pijlen snorren omhoog. Een gesmoorde uitroep ... een verschrikte kreet ... Eén, twee, drie donkere vormen die omlaag suizen om met een plons in de slotgracht te verdwijnen ... Maar nu slaan de schildwachten alarm, terwijl zij pogen te verhinderen dat de aanvallers, ver beneden hen, een dam in de gracht opwerpen. Doch de boogschutters staan gereed en geen krijgsknecht kan ongestraft zijn hoofd over de borstwering steken... „De stormtoren! " buldert Halfra met een wijde armzwaai. Evenals Yark en Ewoud bevindt hij zich onder de krijgers tussen het riet. „Geringe tegenstand," zegt hij vergenoegd tot de edelman aan zijn zijde. „Daar komt de stormtoren! " „Goed zo! ! " buldert Yark, die zich nu in zijn element voelt. „Nou komt het mooie werk! Mannen voorop! Ik eerst! ! " „Vooruit! " galmt Ewoud, en het voorbeeld gevend, klautert de grijze edelman behendig tegen de trap op, op de hielen gevolgd door de krijgsknechten. Terwijl de boogschutters op het dak van de stormtoren een pijlenregen over de transen jagen, daalt langzaam, met knersende kettingen de valbrug neer...

Nauwelijks heeft de valbrug de muur van de belegerde veste geraakt, of Ewoud springt reeds op de weergang, temidden van het handjevol verdedigers. „Hak er op in! " schettert Yark, met wild wapperende haren achter de edelman aanspringend. „Ik scheer jullie allemaal voor niets vandaag! " Deze zotternij slaat aan bij Ewouds mannen en overmoedig storten zij zich op hun vijanden. „Voor de koning! ! " klinkt Ewouds krachtige stem en honderden kelen nemen deze kreet over. Nu de logge stormtoren de spits afgebeten heeft, worden overal zware ladders tegen de muur gezet en naar verschillende zijden moeten de verdedigers zich teweer stellen. „Ruimte moet er zijn! " galmt de kleine eenoog, terwijl hij als een wildeman met zijn roestig zwaard om zich heen maait. „Anders kan ik geen lucht happen! ! " Langzaam, voet voor voet, vorderen de koningsgetrouwen. Hun tegenstanders wijken terug en geven de eerste verdedigingsgang prijs. Geen van de aanvallers beseft dat de verdedigers zich láten terugdringen ... dat zij, onmerkbaar, in een verstikkende val lopen... Intussen spoedt het grootste deel van Tyrfings krijgers zich door de halfingestorte vluchtgang naar de uitgang in het woud ... Voorop gaat Hovin. Zijn fletse ogen flikkeren onheilspellend, als hij het einde van de tunnel bereikt. „Hoor! " fluistert hij met een geruisloos lachje tot Bara, „het gevecht is daar al aan de gang. Nu komt de gróte verrassing voor deze leperds. Goed begrepen alles? De groepen van Awain en Bolon volgen mij regelrecht naar Ewouds legerplaats en hakken daar alles op twee benen in de pan. Jij, Bara, en jij, Garf, als de gesmeerde bliksem met jullie mannen naar de burcht. Steek de stormtoren en al het andere aanvalstuig in brand. Alles klaar? Vooruit dan! ! ! "

Als een grote slang kronkelt de rij krijgers zich onder Hovins leiding door het struikgewas. Uit de verte dringt flauw geschreeuw van de strijd in en om de burcht tot hen door. Het gehinnik van een paard wijst hen de weg naar de plaats waar Ewouds reserve onder Halfra's aanvoering gelegerd is. En dat is het eerste doel voor Hovins knechten. Ongemerkt schuift Awain naast de oude Hasil. „Ben je niet bang? " fluistert de edelman nauw hoorbaar. De oude krijger schudt zijn hoofd. „Jammer dat wij Ewoud niet van Hovins plan op de hoogte hebben kunnen stellen," vervolgt Awain mompelend. De oude antwoordt niet. „Het wordt nu je tijd, goede vriend," herneemt Awain dan zachtjes. De grijsaard kijkt hem plotseling vreemd aan. „Mijn tijd ... ja ..." herhaalt hij bedrukt. „Brave makker, als jij hier levend uitkomt, vergeet dan niet mijn naam en eer hoog te houden. Zeg mijn koningin dat ik mijn leven veil voor haar had ..." Even voelt Awain de druk van een oude, rimpelige knuist op zijn arm; dan duikt Hasil weg tussen de struiken. Awain houdt de naastbijzijnde krijgers scherp in 't oog. Doch geen van hen heeft Hasils verdwijning bemerkt. Snel werkt de jongeman zich nu naar voren. Dan ziet hij het gebeuren ... Vóór hem rijst plotseling uit het struikgewas een gebogen gestalte op, die nu onder het slaken van luide alarmkreten op het kamp der koningsgetrouwen toesnelt ... Een wrede, trillende pijl lijkt de moedige kerel in zijn vaart op te vangen... Even richt de oude man zich krampachtig op, om dan voorover te tuimelen tussen de struiken... Awain bijt op z'n lippen... De grijze Hasil heeft zijn trouw met de dood gekocht. Maar niet voor niets ... Awain hoort Halfra's stentorstem zijn handjevol krijgers bijeenroepen. Het kamp is dus gewaarschuwd ... Vlak vóór hem springt Hovin, grauw van woede nu hij zijn plannen gedwarsboomd ziet, overeind. Een groot zwaard glanst koud in zijn enorme vuist en met dierlijk gegrom gaat hij zijn mannen voor in de aanval...

Met groot geweld storten de mannen van Hovin, aangevuurd door hun reusachtige aanvoerder, zich op de koningsgetrouwen. Vergeefs pogen Halfra en zijn handjevol dapperen de woeste aanval op te vangen, doch als grashalmen vallen de voorste krijgers onder de houwen van Hovins machtige zwaard. In minder dan geen tijd heeft de geweldenaar zich een bres gehakt in de rijen der krijgers. Onweerstaanbaar, ongenaakbaar, een toonbeeld van oerkracht, met een spottende, wrede grijns om zijn lippen staat de reus vreesloos tussen zijn vijanden en bij de aanblik van deze strijder dreigen de krijgers van de koning de moed te verliezen. Hun rijen wankelen ... doch op dit moment springt Halfra naar voren. „Vooruit mannen! " schalt zijn stem. „Gedenk je koning! Daar staat de moordenaar! Aan ons de wrake! ! " En onbevreesd stort de trouwe edelman zich temidden van de opdringende aanvallers in een poging Hovin te benaderen ... „Aan ons de wrake! " herhalen talloze kelen, doch een machtige stem overschreeuwt deze strijdroep: „Dood aan het koningsgebroed! ! ! " dondert Hovin met flikkerende ogen. Deze hernieuwde tegenstand doet alle banden in zijn enorm lichaam losspringen en zijn schild als een stormram voor zich uit houdend, baant de kolos met tomeloze kracht een bloedig pad voor zijn tierende volgelingen... Geheel in de achterhoede, half verscholen tussen het struikgewas staat Awain; het zwaard rust ongebruikt in zijn hand. Met opeengeklemde tanden moet hij machteloos ervaren dat Halfra en zijn dapper troepje, ondanks hun doodsverachting, ondanks hun leeuwemoed, langzaam het onderspit delven...

Terwijl de bloedige strijd in het woud zijn einde nadert, spoedt de rest van Hovins krijgers, aangevoerd door Bara en Garf, zich naar de burcht om hun deel van de opdracht uit te voeren. Rond de stormtoren vechten Ewouds mannen als helden, doch zij moeten het onderspit delven en triomfantelijk houden de aanvallers hun fakkels aan de zware balken van het houten gevaarte. Laaiende vuurtongen schieten omhoog en in minder dan geen tijd staat de stormtoren in laaiende gloed... De wanhopige kreten van de ongelukkigen die, bovenin de toren, zich de weg zien afgesneden door het vuur, gaan geheel verloren in het gejuich van Hovins wilde schare...
Inmiddels kunnen Ewoud en zijn mannen er maar niet in slagen de weerstand op de trappen naar het binnenhof te overwinnen... Eensklaps snuift Yark verwoed. „Er brandt hier wat! " gromt hij argwanend. Ewoud bemerkt de zwarte rook, die plotseling de burcht aan alle zijden omringt. „De hele burcht brandt! " roept de edelman verschrikt en gevolgd door enkele krijgers snelt hij naar de weergang. De verzengende hitte van de vlammenzee doet hen terugdeinzen. „Bij Thor," stamelt Ewoud schor, „de terugweg is ons afgesneden ... De stormtoren, de ladders, alles staat in lichterlaaie ... Wij zijn in een val gelokt ...nú begrijp ik ineens, waarom wij er niet in konden slagen de binnenplaats te veroveren. Wij moeten eruit! Door de poort ... Wanneer ons dat niet lukt, zijn wij ten dode opgeschreven! ! ! "
En op datzelfde ogenblik snelt Hovin aan het hoofd van zijn handlangers naar de poort, die men juist voor hen geopend heeft. De strijd op de bosweide is zojuist beslecht ... „Het plan is geslaagd! De ratten zitten in de val," buldert de geweldenaar, „en er zal er geen één ontsnappen! ! ! "

Wanneer Hovin met zijn wilde horde de poort binnenstormt, dringt het pas goed tot Ewoud door in welk een dodelijke val zij zich hebben laten lokken! Zijn mannen worden teruggeslagen bij de trap die zij zojuist veroverd hadden; groepen van Hovins krijgers stormen over de andere verbindingsgangen om hen in de rug aan te vallen ... Er is nog maar één kans om althans een deel van zijn leger te redden. En hoewel de veteraan beseft dat het merendeel van zijn mannen erbij te gronde zal gaan, aarzelt hij geen moment. „Splitsen in drie groepen! " buldert Ewoud. „Eén onder Yark, één onder Svitjold, één onder mij! Op drie zijden een tegenaanval! " en hij stormt langs de trans naar de andere trap. „Dit soort gastvrijheid is niet je ware! " schettert Yark. „Als een mens zin heeft te vertrekken, moet men hem niet met alle geweld tegen willen houden! ! ! " Yarks vreemde humor steekt de krijgers een hart onder de riem en met doodsverachting volgen zij hun nieuwbakken aanvoerder in het heetst van de strijd.

Terwijl de groepen van Ewoud van Svitjold, de aanvoerder van het koninklijk leger, zich wanhopig verweren tegen de aanvallen van Hovin en zijn bende, zijn Yark en zijn medestrijders erin geslaagd door te breken naar het binnenhof. Eensklaps schalt een vertwijfelde stem over het strijdtoneel: „Behoedt Wograms burcht ... zij die leven... Behoedt het koninkrijk ... voor *Noorwegen*! " Het is de stem van een wanhopig, ten dode opgeschreven mens, de stem van Ewoud ... Een traan springt uit Yarks oog. „Voor Noorwegen! " dondert zijn stem en gelijktijdig laat hij twee, drie tegenstanders, die getuige waren van zijn ontroering, in het stof bijten. Yark en zijn mannen slaan hun tegenstanders op de valbrug uit elkaar. De krijger naast de stijfhoofdige zakt geluidloos ineen ... de kleine man merkt het amper. „Verspreiden! " klinkt zijn stentorstem. „Loop voor je leven! *Voorwaarts kerels*! ! " en dan stuiven Yark en het handjevol krijgers in alle richtingen uiteen in een wilde wedren met de dood...

Pijlen snorren Yark om de oren ... opgewonden kreten vertellen hem dat Hovins trawanten een vervolging hebben ingezet. Met een venijnig gezoem flitst een pijl rakelings langs zijn kop en scheurt een rafelig gat in zijn wambuis. Doch nu heeft de kleine man het woud bereikt. „Weglopen als hazen! " hijgt hij, terwijl hij door het maken van allerlei vreemde sprongen de kans op een pijlschot probeert te verminderen. „Schande! Oeah! " Op een beschut plekje houdt hij zijn vaart in. Het woud weergalmt van het geschreeuw van vriend en vijand. Een enkele maal vangt Yark een flits op van een krijger die zich gejaagd voortspoedt. „Verslagen ... en *hoe*," sist hij met opeengeklemde kaken. Ewouds laatste kreet komt hem weer in gedachte: *„Zij die leven ... behoedt het koninkrijk voor Noorwegen* ..." „Zij die leven ..." herhaalt Yark stil voor zich heen. „Wel, *ik* leef, en bij Thor, ik heb adem genoeg om deze waardeloze bezigheid nog wat te rekken, tot ik die bastaard van een Hovin te pakken heb genomen! " Behoedzaam vervolgt hij zijn weg door het gebladerte. Meermalen moet hij zich voor naderende krijgers — waarvan hij niet weet of het vriend of vijand is – verbergen. „Uitvaagsel," snorkt Yark onder het voortgaan. „Bah! De snuiters in de kampplaats zullen ook wel een veeg uit de pan gehad hebben." Als Yark de bosweide bereikt, kan zelfs hij, de geharde vechtjas, een rilling niet onderdrukken ... Waar zijn oog zich ook wendt, overal ziet hij de stille vormen van ontzielde krijgers, zowel vriend als vijand, nu verenigd in de dood...

„Halfra! " fluistert Yark. Geen zwierige stem klinkt hem tegen ... Iets luider herhaalt de eenoog zijn roep, op gevaar af de aandacht te trekken van de in het woud patrouillerende vijand. Maar Halfra antwoordt niet...

De stijfhoofdige poogt in deze kluwen gevallenen het lichaam van Halfra op te sporen, doch al gauw geeft hij deze vruchteloze taak op. Hij ontneemt een van Hovins verslagen knechten boog en pijlen en hiermee gewapend zet hij zijn tocht voort. „Voor iedere pijl één leven! " sist hij. „Een mooie ruil! " Eensklaps verstijft Yark en bliksemsnel trekt hij zich terug... Maar hij heeft de krijgers te laat ontdekt. „Kom op, glupers! " snauwt Yark tussen zijn tanden, met een flitsende beweging een pijl op zijn pees leggend. Maar dan springt de grootste krijger naar voren: „Halt, doodt je vrienden niet, Yark! " Het is Svitjold, de legeraanvoerder van de koning. De drie mannen zien er haveloos en vermoeid uit. „Het leger is strijdend ten onder gegaan," zegt Svitjold schor. „Slechts een handvol krijgers is doorgebroken. De hemel mag weten waar zij zich bevinden. Maar de koningsburcht is in gevaar! Er is daar slechts één afdeling ruiterij achtergebleven: de burchtwacht bestaat uit oude krijgers ... Wanneer Hovin de man is waarvoor ik hem aanzie, zal hij van deze gelegenheid gebruik maken! En dan valt Wograms slot hem als een rijpe appel in de schoot ..." „Ik ga naar de burcht! " gromt Yark. „Die koningin Winonah moet eruit, en vlug ook! Laat maar aan mij over! Maar vertel eens, is Ewoud ook uitgebroken? " Svitjold schudt zijn hoofd. Wezenloos strijkt Yark over zijn voorhoofd. „Driedubbelovergehaalde schurken! " barst hij dan los. „De koning dood, Ewoud dood, Halfra dood, geen leger meer, dat prinsenjong zoek ... Die wanstaltige bastaard zal ik..." „Sstt! " onderbreekt Svitjold hem ... „luister! " Een bulderende lach weerklinkt ... Eensklaps snerpt een klare jongensstem: „Rovers! Laat me gaan! ! Mijn vader, zal jullie straffen! " Ontsteld gluren de mannen door het gebladerte. Over het zandpad lopen drie van Hovins trawanten en in hun midden sleuren zij de wanhopig worstelende koningszoon met zich mee...

„Snel! " fluistert Svitjold. „Van twee zijden aanvallen; Yark geeft het sein met een pijlschot! " De stijfhoofdige knikt ongeduldig. Terwijl Svitjold met zijn twee krijgers in het struikgewas verdwijnt, sluipt Yark omzichtig nader. Hij legt een pijl op en met een venijnige tik van de boogpees snort de pijl het doel tegemoet... Dodelijk verschrikt zien de twee rovers hun kameraad met een gereutel ineen zakken. „Aiaiaiaiai! ! " brult een schorre stem achter hen en een kleine, woest uitziende man stormt, maaiend met een ontzagwekkend zwaard, op hen in. Gelijktijdig springen ook aan de andere zijde de drie krijgers te voorschijn. De rovers zien zich gevangen in een web van koud, meedogenloos staal ... In minder dan geen tijd is de strijd op het bospad beslecht. „Zo! " spint Yark vergenoegd, met een knipoogje naar Erwin, die bleek en beangst terzijde staat. „Dat hebben we hem gauw gelapt! Ik..."

„Vlug het woud in! " sist Svitjold, de jonge prins bij de arm nemend, „daar komen er méér! " „Wáár? " snuift Yark strijdlustig, „ik ben juist in de stemming om ..." Svitjold duwt de vechtjas het struikgewas in. „Denk aan Wograms burcht! " bijt de legeraanvoerder hem toe. Grommend volgt Yark de mannen in het onderhout, doch als hij na enkele minuten de woedende kreten hoort van Hovins mannen, die hun verslagen makkers ontdekt hebben, moet hij toegeven dat Svitjold juist handelde...

Zwijgend banen zij zich een weg door het dichte gebladerte, totdat Erwin eensklaps verschrikt de kleine man bij zijn mouw grijpt ... „Wa's dat? " gromt Yark, „nog méér narigheid? " Duidelijk hoorbaar klinkt in de stilte een zacht gekreun...

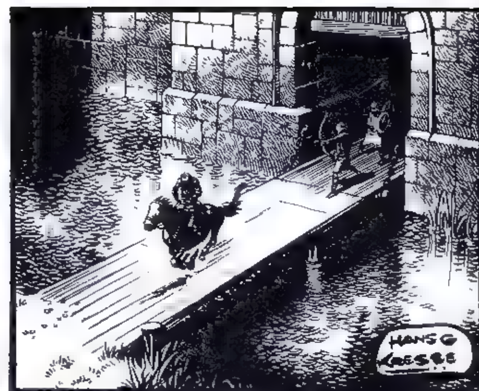

Met een bruusk gebaar legt Yark een pijl op de pees. Onvervaard dringt hij door het struikgewas heen. Als de stijfhoofdige de kleine, open plek tussen het geboomte bereikt, staat hij abrupt stil. Daar, met zijn rug tegen een boom, ligt ... *Halfra*! Gedurende enkele tellen staren zij elkander stom aan. „Hm ...eh! Jij bent het maar! " snuift Yark ten laatste. Halfra wuift gelaten met z'n arm. „Voorwaar," zucht hij, „jij hebt de allerongelukkigste gewoonte mij steeds op –eh– ongelegen momenten op het dak te vallen." „Wel-heb-ik-ooit! " sist Yark. „Is hij gewond! " vraagt Svitjold, die nu met de anderen naderbij komt. „Een weinig," zegt Halfra, moeizaam overeind kruipend. „Doch deze onverlaten," met een wijde armzwaai de vier verslagen trawanten van Hovin aanduidend, „hebben voor de laatste maal een zwaardvechter als ik lastig gevallen. Doch ... wat ziet mijn oog? Prins Erwin in ons midden? Te deksel, welk een verheugend feit! " en ontroerd drukt de goede kerel de kleine prins aan zijn hart. „Heb jij dit vierspan alleen ..." wil Yark achterdochtig weten. „Jazeker, kleine," knikt Halfra. „Je deed er goed aan je denkbeelden omtrent mij ingrijpend te herzien! " In korte trekken zet Svitjold de toestand uiteen. Ook voor Halfra is de dood van Ewoud een zware slag. „Ik stel voor," vervolgt Svitjold, „dat jullie beiden de prins meenemen naar Wograms burcht en vrouwe Winonah waarschuwen! Wij blijven hier om de rest van onze mannen te verzamelen." „In orde! " gromt Yark, Erwin bij de hand vattend. „Kom mee, snaak! "

Inmiddels staat Hovin op het binnenhof van Tyrfing te midden van zijn volgelingen. „Dat was goed werk! " dondert zijn stem. „Het leger van die Noorman is verslagen. Er is geen koninklijk leger meer! " Met een sluw lachje kijkt hij de kring rond. „Roep alle mannen uit het woud terug. Wij zadelen op voor een bezoek aan Wograms burcht ... aan Winonah! ! "

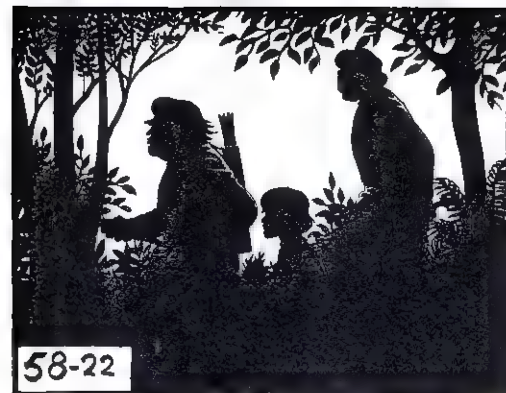

Met stokkende adem heeft Awain Hovins woorden aangehoord. De burcht is dus het volgende doel van de schurk. „Nu moet ik handelen! " denkt hij koortsachtig, „nu ... of nooit! " Dwars door de bedrijvig heen en weer lopende krijgsknechten haast de edelman zich naar de stallen. Zenuwachtig zadelt hij zijn paard.

„Zo haastig, Awain? " klinkt eensklaps een metalen stem. Zonder om te kijken weet Awain wie daar achter hem staat: Bara, de felste, de verraderlijkste van Olafs vroegere krijgsoversten. Uiterlijk volkomen beheerst gaat hij voort met het aansnoeren van de singel. „Wat doe je zenuwachtig," herneemt Bara scherp. „Ik heb je nooit vertrouwd, en nu begrijp ik alles! Jij was het die Erwin liet ontsnappen; jij was het ook, die samen met Hasil, Ewouds legerplaats trachtte te alarmeren ... en nu ..." Bara's woorden klinken als zweepslagen, „nu poog jij er tussenuit te knijpen om Winonah te waarschuwen! " „Je leutert! " antwoordt Awain ijskoud en kalm wendt hij zich om. Bara staat vlak voor hem, de hand aan het gevest van zijn zwaard... In een razendsnelle beweging flitst Awains zwaard uit de schede. Bara springt achteruit, maar voor de krijgsoverste zich kan herstellen, stoot Awain toe ... Met een haastige blik op zijn tegenstander neemt Awain zijn paard bij de teugel en snelt naar de staldeuren. Dan treden twee krijgsknechten hem in de weg. „Wat gebeurt hier? " gromt de een argwanend, „wij horen verdachte geluiden..." „Klopt! " roept de edelman met grote tegenwoordigheid van geest. „Het is Bara! Ik geloof dat hij onwel geworden is ..." En terwijl de krijgers de stal binnengaan, werpt Awain zich in het zadel en drijft zijn paard naar de poort. „Houd hem. *Stop*! ! " Woedende stemmen vertellen hem dat zijn spel doorzien is. Diep drukt Awain zijn sporen in de flanken van zijn paard en terwijl pijlen hem om de oren snorren, stormt hij weg over de valbrug...

Met Erwin tussen hen in zijn Yark en Halfra op weg naar Wograms burcht. Om het gevaar voor ontdekking zoveel mogelijk te verminderen, zoeken zij hun weg door de dichtste gedeelten van het woud. Geruime tijd wisselen zij geen woord en pas als zij zich veilig wanen voor de spiedende ogen van Hovins krijgers, zetten ze hun weg over de heirbaan voort. Nauwelijks echter hebben zij twintig passen afgelegd, of Halfra staat stil. „Te deksel, waarde vrind," mompelt de krijgsman, „ginds gedreun duidt onmiskenbaar op de nadering van een ruiterschare ..." „Bij Thor," gromt Yark, die nu ook het doffe gerommel hoort, „m'n kop eraf als dat Hovin met zijn boevenpak niet is! Gauw, berg je! " IJlings duiken zij in het struikgewas. Op een plek, vanwaar zij het bospad kunnen overzien zonder zelf opgemerkt te worden, wachten zij af. „We zijn te laat! " sist Yark, in machteloze woede zijn vuisten ballend, „te laat ... niemand die nu nog Wograms burcht en de koningin redden kan ..." „Daar komt de eerste," fluistert Halfra gespannen, als een eenzame ruiter in een wolk van stof om een bocht in het pad verschijnt. Vier, vijf ruiters volgen hem op ruime afstand. „Die voorste zal Hovin zijn," snuift Yark. Hij spant zijn boog ... „Nee, wacht! " Halfra's stem slaat over van emotie. „Dat is Awain! Awain ... men achtervolgt Awain ... Maar dan kan de goede kerel slechts met moeite een gil van afgrijzen onderdrukken. Want daar, voor hun ogen, boort zich een pijl meedogenloos in Awains rug en de jonge edelman stort met een rauwe kreet ruggelings van zijn paard...

„Ai! " stamelt Yark, terwijl hij overeind vliegt. „Moordenaars..." Met een ruk trekt Halfra hem weer terug. „Laat mij los! Ai, zie toch ..." Ook Halfra's ogen worden groot van ontzetting. Want daar voltrekt zich aan Awain het vreselijkste dat een ruiter overkomen kan ... De linkervoet is in de stijgbeugel blijven haken en in tomeloze vaart sleurt het razend geworden paard het lichaam van zijn berijder mee ... Met een rauwe verwensing grijpt Yark nogmaals zijn boog en richt op de voorste van de ruiters, die nu in langzame galop terugkeren en elkaar geluk wensen met het welslagen van deze jacht...

Wéér houdt Halfra de stijfhoofdige tegen. „Wil je een gevecht uitlokken? " bijt hij hem toe. „Wil je Erwin opofferen? " Deze laatste woorden brengen Yark tot zich zelf. „Erwin ..." gromt hij. „Je hebt gelijk, wat duivel. Aan Erwin hebben die duivels hun leven te danken .. 't gaat raar in de wereld ..." Ongeduldig wachten zij tot Hovins beulsknechten uit het gezicht zijn en pas als het laatste gerucht van hun stemmen verstomd is, durven zij hun schuilplaats te verlaten. Zwijgend snellen zij voort over het bospad naar de stille, slappe gedaante tussen de struiken. „Mijn goede, brave Awain! " zegt Halfra zacht. Voorzichtig betast hij de wrede wonden. Awains gezwollen, ontvelde gelaat ... het vreemde omgeknakte been en moedeloos zinkt hij naast zijn oude makker neer. „Het is voorbij," stamelt hij schor. Heftig knippert hij met zijn ogen. „Z-zijn hart k-klopt toch nog? ! " stottert Yark ontroerd maar Halfra schudt zijn hoofd. „IJdele hoop, waarde vriend," zegt hij toonloos. „Heer Awain zal sterven ... Zo volgen allen, die de koning trouw betoonden in het leven, hem óók in de dood..."

„U vergist zich," klinkt op dat moment een krassende stem uit het struikgewas. „Hij zal leven..."

Een oude vrouw treedt uit het struikgewas op hen toe. Haar tanige gezicht, doorschijnend als perkament, de knokige, wasachtige handen, de gebogen, ineengeschrompelde gestalte, getuigt van een niet te schatten ouderdom en hierdoor vallen haar heldere, schrandere ogen des te meer op. „Wie zijt gij, -eh vrouwe? " vraagt Halfra. „Ik ben de 'Schemer van het Woud'," antwoordt zij en bij het horen van deze naam doen de mannen onwillekeurig een stap achteruit. Deze vrouw heeft een legendarische bekendheid en over haar wondere gaven doen vele verhalen de ronde. Het vrouwtje slaat geen acht op hen. Een benige vinger naar Awain uitstrekkend, krast zij: „Luister, hij wil spreken! " Fluks buigt Halfra zich over de gewonde. „K-koningsburcht ... aanval ... aanval ...",„Dat is geen nieuws! " gromt Yark. „Ik zeg je ..." Eensklaps zwijgt hij abrupt en een grijns trekt over zijn gelaat. Want daar, geen vijftig meter van hem vandaan staat Awains paard. „Bij Thor! " zegt hij. „Een paard voor Yark! Ik zal Awains rit afmaken! Wij zien elkaar wel weer! "

Terwijl Yark wegstormt, neemt Halfra Awain in zijn sterke armen en samen met Erwin volgt hij de Schemer het woud in ... „Kunt gij mijn makker genezen? " vraagt Halfra na enige tijd. „Zijn verwondingen zijn ernstig! " „Hij geneest! " krast de oude. „U zult bij mij een edelman aantreffen, die véél dichter bij de dood geweest is... Ik genas hem met mijn kruiden en weldra zal hij weer in staat zijn tot de zijnen terug te keren. „Een edelman zegt ge? " herhaalt Halfra ademloos ... Het vrouwtje knikt. „Dag in dag uit heb ik hem verzorgd." „Ach zo," zucht Halfra teleurgesteld, „dan is het dus Ewoud niet ..." Zwijgend zetten zij de tocht voort. Hun pad voert nu langs een bergbeek en eensklaps herkent Halfra de omgeving: hier vlakbij bevindt zich de plaats waar koning Eric door moordenaarshanden viel ... Somber volgt Halfra met Erwin de grijze vrouw naar haar hut. Weinig kan hij vermoeden welk een vreemde ontdekking hij daar zal doen ...

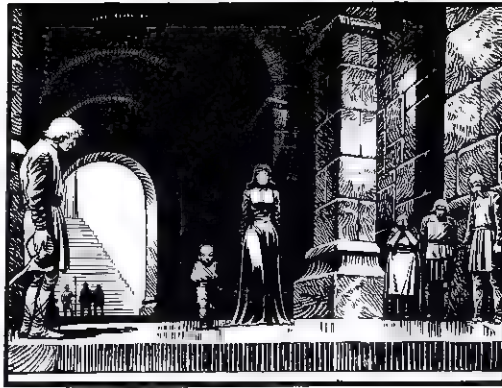

Terwijl Halfra, met Awain in zijn armen, en Erwin de oude 'Schemer van het Woud' volgen naar haar boshut, rijdt Yark als een demoon voort om bijtijds de koningsburcht te bereiken. De kleine man beseft terdege dat iedere minuut, ja iedere seconde, van groot belang is. „Hurt knol! " bromt hij tussen zijn tanden, „we moeten vrind Hovin een slag voor blijven. Anders maken we Awain te schande en dat zou waarachtig jammer zijn! " Als begrijpt het waar het om gaat, zo jaagt het ros voort. „Goed zo! " snuift Yark, „als we deze snelheid behouden, zijn we er gisteren al en allemaal *zonder* blaren! Er gaat toch niets boven een goed paard." Nog nooit heeft een ruiter de weg van Tyrfing naar Wograms slot in zo korte tijd afgelegd. Yark werpt de ijlings toegeschoten stalknechten de teugels van zijn afgemat paard toe en stormt met twee, drie treden tegelijk de brede trap op... Zijn plotselinge komst wekt een sfeer van angstige spanning onder de bewoners van de burcht, en nog voor de onheilsbode de bovenste trede bereikt heeft, treedt Winonah hem met Pum Pum en enkele hoofdmannen tegemoet. „Yark ... er is iets mis gegaan ... ik voel het ... heeft Ewoud ..." brengt ze met trillende stem uit. „Geen tijd voor kletspraat! " snauwt Yark, weinig eerbiedig. „Maak u gereed om te vertrekken! " en tot ontsteltenis van alle aanwezigen laat hij er bulderend op volgen: „Hovin is in aantocht en als hij met zijn smerige troep u hier aantreft, volgt er een knokendans, waar de duivel van zou rillen! Weg wezen dus! Als de gesmeerde weerlicht! "

Terwijl Yark de koningsburcht in rep en roer brengt, stormt te zelfder tijd een sterke ruiterschare in vliegende galop over de heirweg ... Vooraan rijdt Hovin, de geweldenaar. Een koud onheilspellend vuur gloeit in zijn ogen en de wrede mond vertrekt in een triomfantelijke grijns, als hij bedenkt dat Winonah zich over luttele uren in zijn macht zal bevinden...

De hoofdmannen haasten zich om alles voor de vlucht in gereedheid te brengen. Yark stelt in korte, afgebeten zinnen Winonah van het rampspoedig verloop van hun veldtocht in kennis. De koningin heeft moeite zich te beheersen. „Nu is dus alles verloren," fluistert zij, „álles ..." en met een droge snik verbergt zij haar gezicht in haar handen. Likar, wiens vermagerde reuzengestalte bewijst dat hij zijn verwondingen amper te boven is, buigt met een gevoel van schaamte zijn hoofd. Doch Yark schudt weerbarstig zijn manen. „Niks verloren! " snauwt hij driftig. „We hebben dertig man ruiterij, een burchtwacht van zestig krijgers; het prinsejong is veilig. Halfra leeft nog; Svitjold zal de rondzwervende krijgers verzamelen. Bovendien ... *ik* ben er nog en Likar popelt ook om Hovin zijn streken betaald te zetten." Likar knikt heftig, reeds dankbaar dat men hem zijn rol in het verleden niet meer verwijt. „Ik dank jullie," stamelt Winonah ontroerd. „En jou, *heer* Yark, jou benoem ik tot legeraanvoerder gelijk in rang aan heer Svitjold! " Hevig geschrokken wil de kleine man tegensputteren, maar Winonah snijdt zijn woordenstroom af.

Als Yark en Likar vertrokken zijn, staren Winonah en Pum Pum elkaar sprakeloos aan. „Mijn kleine, goede Pum Pum," fluistert Winonah, „ons bindt een band, hechter dan welke vriendschap ook ... ons beider geboortegrond, het ongelukkige Atlantis...[1] Wij blijven bij elkaar, altoos ..." Terwijl het kereltje dapper poogt zijn tranen te bedwingen, pakt Winonah haar eigendommen. Dan, gevolgd door de dwerg, gaat zij haar zware gang door de burcht...

En beneden op de binnenplaats snelt te zelfder tijd een opgewonden boogschutter op Yark toe. ‚Zij komen! " roept hij schor. „Verduiveld! " grauwt Yark. „Er is te lang getreuzeld! "

1 Lees: DE STEEN VAN ATLANTIS, DE ONDERGANG VAN ATLANTIS.

„Tien vrijwilligers vóór om de aftocht te dekken! " schreeuwt Yark. „En als de weerlicht hier vandaan! " In allerijl wordt aan dit bevel gevolg gegeven en terwijl Winonah en Pum Pum met hun wacht in gestrekte draf in het woud verdwijnen, stellen Yark en zijn tien dapperen zich verdekt op aan beide kanten van het bospad. Even later zien zij de stoet ruiters binnen de poort van Wograms slot verdwijnen...

Terwijl Yark en zijn mannen in vliegende vaart langs het bospad snellen, loopt Hovin razend en tierend heen en weer. „*Weg*! " roept de reus. En in een plotselinge aanval van razernij trapt hij een tafeltje in een hoek. Dan treedt een vrouw het vertrek binnen. Het is Draga.

Hovin wil haar met een gebaar de deur wijzen, als ze snel zegt: „Wat is de vogelaar zonder lijmstok? " „Wat bazel je, meid! " gromt de reus. „Bedoel je Erwin? Waar is die? " „In ieder geval *niet* bij zijn moeder! " herneemt de vrouw. „Dat vernam ik van een der bedienden, die na een 'korte aansporing' genoopt werd te spreken." „Wel wat maal je dan? " snauwt Hovin. „Bij ons is hij evenmin..." „Dát hoeven we moeder Winonah niet te verklappen! Begrijp je de bedoeling, goede vriend? En dit is werk voor een vrouw." „Doe wat je wilt," gromt de reus. „Prachtig! " lispelt Draga triomfantelijk. „Vóór deze week om is, breng ik Winonah hier terug ... bij jou, op de burcht."

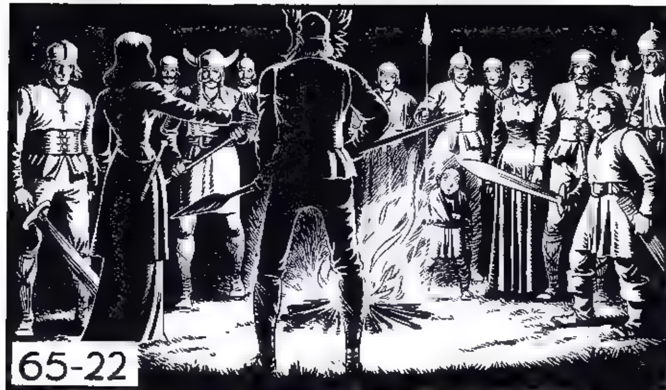

Als Yark en de boogschutters zich met de anderen verenigd hebben, vervolgen zij met verdubbelde haast hun tocht. Tegen het middaguur passeren zij een der grensstenen, die het gebied van Astara afbakenen. Hier voelen zij zich al iets veiliger. Terwijl zij hun vermoeide paarden een kleine rust gunnen, overlegt Winonah met Yark en Likar waar zij heen zullen gaan. Men besluit de hulp in te roepen van koning Langha, die reeds eerder getoond heeft in de ure des gevaars een waarachtig vriend te zijn.[1] Tevens moet een bode gezonden worden naar vrouw Astara, met het verzoek, zich met haar krijgers bij Langha's strijdmacht te voegen, als deze tegen Hovin op mocht trekken. Likar biedt zich aan het bericht over te brengen. Een eindweegs vergezelt Yark hem. „Val niet van je paard! " snuift de stijfhoofdige, misprijzend naar Likars uitgeteerde gestalte kijkend, je bent nog zo slap als een burchtslijper." Likar werpt de spreker een fonkelende blik toe. „Vrees niet, kleine," gromt hij. „De haat maakt mij tot alles in staat. Om mij op die schurk te wreken is *niets* mij te zwaar! Vaarwel! " Met een korte groet scheiden de twee mannen. „Huh," snuift de kleine man, „als jij je wraak voltooid hebt, ben je doodongelukkig! " Hij wendt zijn ros en voegt zich weer bij de troep. Wanneer de schemering invalt, hebben zij Astara's leen ver achter zich gelaten. Winonah is zeer vermoeid en men besluit een kamp voor de nacht te maken. De kans door Hovin achterhaald te worden schijnt nu welhaast uitgesloten en weldra vlamt een lustig knappend vuur op. „Wel koningin," gromt Yark vaderlijk, „'t is hier niet zo deftig als in een kasteel, maar wel veel gezonder! Ik zeg maar zo ..." „Sssttt! ! " onderbreekt een der boogschutters hem, „paarden! " „Daar! ! " stoot een tweede krijger uit. Op datzelfde moment zien allen de schaduwen van enkele ruiters, die op de lichtcirkel toerijden...

1 Lees: DE VALSE KONING.

„Te wapen! " buldert Yark. „Verdedig de koningin met je leven! ! " „Niet nodig, deze dapperheid," antwoordt een vrouwenstem. Beteuterd slaat Yark de vrouw die nu binnen de lichtcirkel treedt gade. „Jij, Draga? " klinkt de stem van de koningin woedend. „Je hebt ons dus toch gevonden..." „Mijn bezoek betreft het welzijn van uw zoon, prins Erwin" antwoordt Draga. „Mijn zoon? ...Wat is er met hem?" stamelt Winonah eensklaps bleek wordend. „Hij roept om z'n moeder, 't arme wicht," antwoordt de verraadster. „Hij voelt zich zo alleen op de burcht ..." „Jij liegt! " brult Yark er tussendoor. „Erwin is veilig bij mijn vriend Halfra! " Hoewel deze woorden Draga even in verlegenheid brengen, heeft ze bliksemsnel een antwoord klaar. „Het spijt me je uit je droom te moeten halen. Onze krijgers doodden Halfra en namen het kind mee naar de burcht! " „Dat betaal je met de dood, duivelin! " stottert Yark schuimbekkend. „Ik waarschuw je! Zo mij één haar gekrenkt wordt, boet Erwin dat met zijn leven! " roept Draga schel. „J-jij wilt dus dat ik meega," stamelt de koningin. „En als ik weiger? " De verraadster haalt haar schouders op. „Het zou Erwins *dood* betekenen. Hij zou sterven ... van verdriet. Begrijpt u? " „Niet gaan! " klinkt schril het stemmetje van de dwerg. „Leugen, bedrog! Valstrik," „Over mijn lijk! " valt Yark het kereltje bij. „Laat ons ongehinderd vertrekken! " beveelt Winonah scherp. „Dan Pum Pum mee! " zegt de kleine man. Winonah's ogen vullen zich met tranen. „N-nee, Pum Pum, kleine, lieve vriend," zegt ze zacht. „Ditmaal scheiden wij ..." ... Bleek als een dode verlaat Winonah, gevolgd door Drage, de kampplaats. Geruisloos treden twee van Hovin's beulsknechten op haar toe en gewillig laat zij zich wegvoeren...

Terwijl Winonah in het duister verdwijnt, kijkt Draga spottend achterom. „Bedankt voor je gezellig onthaal, vrienden," zegt ze. „Ik begrijp je verlangen mij te volgen, doch onderdruk deze neiging. Het zou vrouwe Winonah ernstig –eh– ongemak kunnen veroorzaken. Tot weerziens! " Met opeengeklemde tanden staart Yark haar na. Wanneer het hoefgetrappel van de zich snel verwijderende paarden verstomd is, kijken de krijgers elkaar onzeker aan. Met een diepe rimpel in het brede voorhoofd ziet Yark de kring rond. „Dit is, bij Thor, de laatste maal dat Hovin ons getroefd heeft," gromt hij schor. „Nu heb ik er genoeg van! Dit is geen eerlijke strijd meer. We vechten tegen een bloeddorstig ondier, een weerwolf die zonder genade moordt en rooft. Welnu, oog om oog, tand om tand! We trekken op tegen Tyrfing. Tyrfing is zo goed als onbeschermd achtergebleven. Dáár zullen we de eerste klap uitdelen! " En zich tot één der krijgers wendend, zegt hij: „Rijdt als de bliksem naar vrouwe Astara en vraag haar zich met haar krijgsknechten bij ons te voegen. Hoe meer zielen hoe meer vreugd! Likar kan hen tot gids dienen."

Bij het eerste ochtendgloren wordt het kamp opgebroken en terwijl de boodschapper naar Astara vertrekt, richten Yark en zijn troep hun schreden naar Tyrfing. Pum Pum zit bij een der krijgers vóór in het zadel. Tegen de middag bereiken zij het verlaten pad, doch het eerste waar Yarks oog op valt is de eenzame ruiter die zich in galop hier langs voorspoedt. De man heeft hen ook opgemerkt en even houdt hij aarzelend zijn paard in. Dan, met een felle zweepslag, drijft hij het dier tot nog groter spoed aan in een poging de bescherming van het woud te bereiken. „Kom op, kerels! " schreeuwt Yark, wiens argwaan plotseling gewekt is. „Die snuiter heeft wat op zijn lever. Grijp hem! "

„Halt! ! ! ” brult de stijfhoofdige met stentorstem. „Stop, of ik zend je een pijl tussen de ribben! ” In plaats van voor dit dreigement te zwichten, buigt de ruiter zich nog dieper over zijn ros. „Voor de laatste maal,” schreeuwt Yark, die het tegen de borst stuit de ander in de rug te schieten. Doch de onbekende vergroot slechts zijn snelheid. Yark jaagt hem een pijl achterna en met een schrille kreet stort de man van zijn paard. Daarbij ontvalt hem een langwerpig voorwerp. „Vang zijn paard op! ” beveelt Yark een der krijgers, terwijl hij van zijn rijdier springt. Een snelle blik overtuigt hem dat voor de onbekende ruiter geen hulp meer baten kan. Grommend raapt hij de koker op die de ruiter bij zich droeg. Een vel perkament glijdt eruit. „Ach zo,” gromt de stijfhoofdige, „letters, een brief. Bah. Héé, wie van jullie kan lezen? ” Snel komt een krijgsoverste nader. „Lees op! ” snauwt Yark kregelig. „Heer Olaf op Tyrfing,” spelt de krijgsman langzaam. „De resten van Erics leger in de wouden rond Tyrfing onder geheimzinnige aanvoerder moeten vernietigd. Verzamel je krijgers en trek op tegen de vrijscharen in het woud rond uw burcht. Ik val aan van de andere zijde. Erwin bevindt zich in hun handen. Probeer de jongen levend te pakken. Als je deze boodschap ontvangt, ben ik reeds onderweg! Hovin.”

In ademloze stilte hebben Yark en zijn mannen toegehoord. „Ik gelijk,” klinkt Pum Pums schel stemmetje. „Het waren valstrik. Koningin meegelokt op leugen! Maar ik blij, Erwin nog veilig.” „Ja,” gromt Yark woest, „voor zolang ’t duurt! Vooruit kerels, we moeten Halfra en Svitjold inlichten voor het te laat is.”

Inmiddels staat Hovin met een brede grijns voor zijn koninklijke gevangene. Winonah weet nu dat haar zoon niet in zijn macht is. Doch het hart zinkt haar in de schoenen als Hovin haar toesnauwt: „Over een paar uur kan je je zoon omarmen. Dan kunnen jullie tenminste samen ... *sterven!* ”

Terwijl Hovin aan het hoofd van zijn krijgers Wograms burcht verlaat, snellen Yark en zijn troepje naar het woud van Tyrfing. Op een stille plek in het bos zien zij zich plotseling omringd door een aantal tot de tanden gewapende mannen, onder aanvoering van Halfra en Svitjold. De begroeting is kort. Over Awain en Erwin blijkt Halfra goede berichten te hebben. Helaas is Yarks boodschap verre van gunstig. „Onze koningin dus toch in de macht van deze onmens," mompelt Halfra. „Hoe treurig ..." „Treuren kunnen we altijd nog," snauwt de stijfhoofdige. „Nu is het tijd voor *daden*! Hovin en de lui van de burcht denken ons plat te kunnen drukken in dit bos. Ha, we zullen ze leren! Wij overrompelen Tyrfing! " „Wij kunnen ons geen waagstukken veroorloven! " bitst Svitjold. „Tyrfing mag dan zo goed als onbewaakt zijn, zonder strijd speel je het niet klaar en in die tijd valt Hovin ons op de nek." „Te deksel, mijne vrienden," gnuift Halfra. „Laat ons tonen dat wij van Hovin geleerd hebben! De vluchtgang, aha, de vluchtgang! ! " „Aiai! " knort Yark. „We sluipen eenvoudig binnen en ontvoeren dat hele stelletje! Een rijk plan! Maar ... dan moet je wel eerst even bij Olaf gaan vragen, waár we de ingang kunnen vinden! " „Jij schertst," berispt Halfra stijfjes. „Awain kan ons de vluchtgang wijzen; hij is er zelf door gekropen! " Voor de tweede maal maakt de voorzichtige Svitjold tegenwerpingen, doch met een luchtig gebaar wuift Halfra zijn bezwaren weg. „Heer krijgsman," zegt hij deftig, „de brutalen hebben de halve wereld! Laten wij zorgen dat de andere helft voor ons is. Wij zullen dit plan uitvoeren, en wel op staande voet. En dan geloof ik geheel volgens de inzichten van onze —ahem— aanvoerder te handelen! " „Wat aanvoerder? " gromt Yark achterdochtig. „Waar heb je het nu over? " Met een fijn glimlachje wendt Halfra zich naar de kleine man. „Dat," zegt hij geheimzinnig, „dat mag ik je te enen male *niet* verklappen! "

Svitjold begrijpt dat verzet tegen het plan zinloos is. Kortaf geeft hij zijn bevelen. Een tiental krijgers vertrekt met Erwin en alle paarden langs een smal paadje naar het noorden, waar zij voorlopig voor Hovin veilig zijn. Zes krijgers spoeden zich naar de hut van de Schemer van het Woud om de hulpeloze Awain naar een veiliger oord te brengen. Twee boogschutters moeten de heirweg naar Wograms burcht in het oog houden om de komst van Hovin en zijn beulsknechten tijdig te kunnen melden. Inmiddels is een wapenknecht teruggekeerd met Awains aanwijzingen hoe de verborgen vluchtgang te vinden. Eén voor één duiken de krijgers achter hun gids in de duisternis van de tunnel. Wanneer de mannen bezweet en stijf van het kruipen de ingang naderen, neemt Pum Pum – trots als een pauw – de plaats van gids in. Voorzichtig opent hij het luik op een kier en na zich overtuigd te hebben dat de kust veilig is, glipt de dappere dwerg snel naar buiten. Een zacht kloppen op het luik vertelt hen dat er geen gevaar te duchten is. Eén voor één komen de mannen te voorschijn. „Kom," fluistert Yark, zonder meer de leiding in handen nemend. Behoedzaam glippen de mannen in een lange rij achter de stijfhoofdige aan. „Geen mens te zien," fluistert Svitjold verwonderd „Geen krijgsman, geen bediende, niets ... De burcht lijkt wel uitgestorven." „Stil! " bijt Yark de ander toe, gelijktijdig de mannen achter zich beduidend zich te verbergen. Door een der donkere gangen naderen voetstappen de hal en even later treedt de hoekige figuur van Olaf, met een krijgsknecht, in het licht van de walmende toortsen. „Is alles in orde Leif? " horen ze de oude leenheer aarzelend zeggen. „Ik meende iets te horen..."

„Dat klopt, ouwe moordenaar! ! " brult Yark op dat moment. „Eén beweging en het is meteen je laatste geweest! ..."

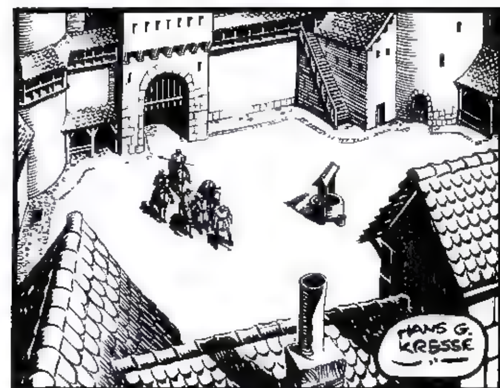

Met dreigend opgeheven boog komt Yark gevolgd door de anderen op de twee mannen toe. „Wat betekent dit? " stamelt Olaf. „Wie zijn jullie? " „Dat zul je wel merken, boef! " snauwt Yark. „Zeg op, hoeveel krijgers heb je hier nog op de burcht? " „Genoeg om jullie allen een kopje kleiner te maken! " valt Olafs knecht woedend in. Flitsend schiet Halfra's zwaard uit de schede. „Wij zullen deze dapperen daartoe volop de gelegenheid geven," zegt de houwdegen zalvend. „Wees zo goed ons voor te gaan." „En een beetje vlug! " brult Yark. Met gebogen hoofd gaat de oude yarl de verbeten schare koningsgetrouwen voor naar de kwartieren der manschappen. Enkele tientallen krijgsknechten treden hen tegemoet en voordat zij beseffen wat hen overkomt, zijn zij al omsingeld door Svitjolds mannen. „Meer niet? " snauwt Yark, doch Olaf schudt zijn hoofd. „'t Is de moeite," snuift de kleine man. „Ontwapen ze en breng ze weg! " Wanneer dit bevel uitgevoerd is, treedt Yark op Olaf toe. „En nou jij," grijnst hij. „Als je even meeloopt, kun je zien hoe wij erin gekomen zijn. Maar vlug een beetje, want zo dadelijk staat vrind Hovin voor mijn neus en dat zou *jij* wel prettig vinden, maar *ik* niet." Deze laatste woorden hebben op Olaf, die zich reeds half afgewend had, een merkwaardige uitwerking. „Je vergist je! Ook *ik* vrees een ontmoeting met Hovin," zegt hij gejaagd. „Al mijn krijgers – op de getrouwen na die je zojuist weggevoerd hebt – heeft deze bloedhond mij ontnomen. Ik ben belogen en bedrogen! " Hij zucht en vervolgt zacht: „Ik weet 't ... ik ben mede schuldig aan de moord op mijn koning. Maar als ik *iets* kan doen om althans een deel van mijn schuld in te lossen, zeg 't dan! " Yark gromt achterdochtig en Svitjold staat op het punt een scherp antwoord te geven, als de deur met een ruk openvliegt. Een krijger stormt binnen. „Verlaat de burcht voor het te laat is! " schreeuwt hij. „Hovin is in aantocht met zijn hele strijdmacht! ! ! ! "

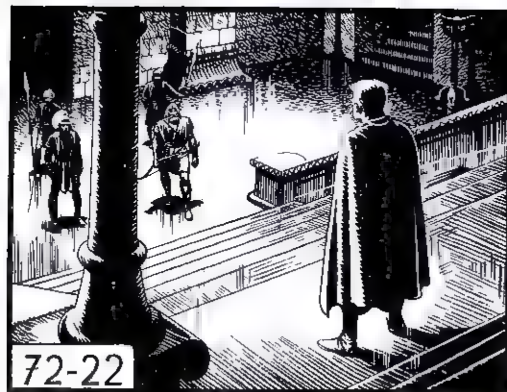

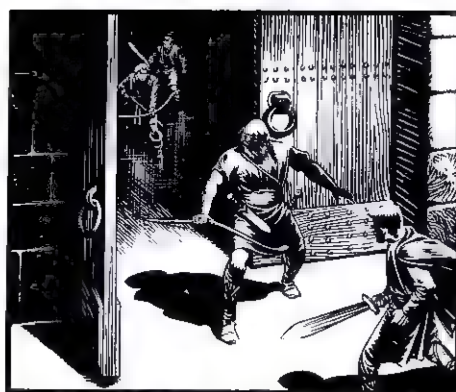

Svitjold komt het eerst tot bezinning. „Hier vandaan! " beveelt hij, en hij bijt Yark toe: „Dat heb je er nu van dwarskop! Vooruit! " Maar de kleine kerel is niet voor één gat te vangen. „Waar zag je vrind Hovin? " snauwt hij de onthutste boodschapper toe. „Op de heirweg naar hier," stamelt de man. „Nou," schettert Yark, „wat willen we meer? Tijd genoeg om te handelen! Hovin weet niet dat wij hier zijn. We lokken hem naar binnen en – pang – deksel op het doosje! " „Een voortreffelijk plan," laat Halfra zich verheugd ontvallen. Doch verschrikt schudt Svitjold zijn donkere hoofd: „Dit is zelfmoord. Ons handjevol is niet tegen Hovins bende opgewassen." „Larie," snauwt Yark. „Als er vijf dappere kerels zijn die mee durven doen, speel ik het klaar." „Reken op mij, goede vriend," zegt Halfra verheven. „Mij ook meedoen," valt de dappere dwerg in. Nu wil géén der anderen achterblijven. Grijnzend kiest Yark vier boogschutters uit. De overige moeten de burcht via de vluchttunnel ontruimen.

Hoofdschuddend staat Svitjold erbij. Driftig wendt Yark zich tot Olaf, die al die tijd zwijgend terzijde gestaan heeft. „Nú kun je bewijzen of je daarnet de waarheid sprak," gromt hij. „Je kunt ons helpen! " „Zeg mij wat ik doen moet! " antwoordt Olaf kort. „Laat de valbrug neer! Wij leggen ons hier in hinderlaag en *...jij lokt de schurk in de val*! Maar denk eraan, geen gekonkel. Je moet er bovendien iets op vinden om Hovin alléén mee te krijgen." Olafs gegroefd gelaat staat vastberaden als hij antwoordt: „Ik zal je een plek wijzen waar je een val kunt zetten. Kom! "

Inmiddels hebben Hovin en zijn trawanten de burcht bereikt. De geweldenaar is in een gevaarlijk humeur: hij heeft geen spoor van de vogelvrijen kunnen ontdekken. Olaf is niet verschenen en zijn hele aanvalsplan is in duigen gevallen. De binnenplaats is leeg en verlaten. Met stijgende argwaan kijkt Hovin rond. Dan, met een vreselijke verwensing, gaat hij, gevolgd door een drietal krijgers, de burcht binnen...

De vrees klopt in Olafs aderen: vrees voor de naderende ontmoeting met Hovin, vrees voor mislukking van Yarks plan. Een ruwe stem rukt hem uit zijn overpeinzingen. „Ah! ben je daar! " Hovins machtige stem vult de gehele ruimte. „Waarom volg je mijn bevel niet op? " grauwt hij. „Boodschappers stuur ik niet voor niets! " Rustig komt Olafs antwoord: „Ik heb geen boodschap ontvangen." „Jij ..." Een stroom van verwensingen onderbreekt zijn woorden. „Alweér onderschept, wat duivel! " gilt Hovin. „Die troep jakhalzen wil tegen *mij* de strijd aanbinden! Vertrappen zal ik ze! Waar zijn je krijgers, witkop? Geef ze mij, ik heb ze nodig! " „Je hebt ze al! " antwoordt Olaf afgemeten. „Kijk rond. Geen man heb je mij gelaten! " Luid vervolgt hij: „Doch met al je krijgers heb jij niet kunnen bereiken wat ik, *alleen*, bereikt heb! " Dreigend doet de roodbaard een stap naar voren. „Ik heb een gevangene voor je," zegt Olaf met een vreemd lachje. „Een belangrijke gevangene. Aan jou zal ik hem tonen ... *Alleen aan jou*! " Zelfs Hovins achterdochtige natuur doorziet deze val niet. Met een driftig gebaar beveelt hij zijn knechten in de hal te wachten en beduidt Olaf hem voor te gaan. „Erwin natuurlijk! " gromt de bruut in zijn baard. „Hoe heb je dat klaargespeeld? ! " Olaf geeft geen antwoord. Zij lopen een lange, donkere gang door. Eensklaps besluipt Hovin de argwaan. Onmerkbaar verschuift hij zijn lange hartsvanger en vertraagt zijn pas. Olaf merkt dit alles wel op, maar hij laat niets blijken... „Deze deur door," zegt Olaf bedaard. Juist als Hovin in de deuropening is, treft een zwak gerucht zijn oor. Bliksemsnel wendt hij zich om, een pijl snort rakelings langs zijn hoofd. Brullend wervelt de geweldenaar rond ... juist op tijd om Olafs zwaardhouw te ontwijken. Het lange jachtmes flitst uit z'n schede en ontzield zinkt Olaf ter aarde. De reus zendt zijn belagers een half dozijn pijlen tegemoet en verdwijnt met een schaterlach in de duistere gang.

„Mislukt! " sist Svitjold woest. „Ik zei het wel! Dit plan was veel te gewaagd en te snel opgezet. Als wij niet snel verdwijnen, komen wij deze burcht nooit meer levend uit! " Met deze woorden vertolkt de krijgsman aller gedachten ... behalve die van de koppige Yark. Met een nijdige schreeuw duwt de kleine driftkop de deur verder open. „Kom op, lafaard! " schettert hij, maar slechts de echo geeft antwoord. Op de gang vindt hij het ontzielde lichaam van Olaf ... „Ach arme," zucht Halfra met een medelijdende blik op de stille gedaante. „De goden hebben geoordeeld ... Heer Olaf heeft zijn ziel gereinigd. Zijn schuld is ingelost! " „'t Wordt tijd dat vrind Hovin zijn schuld inlost! " brult de stijfhoofdige. Hij wil de gang instormen, maar Svitjold grijpt hem ruw bij z'n arm. „Nu is 't genoeg geweest! " bijt hij Yark toe. „Jij stort ons van het ene ongeluk in het andere. Vooruit met jou! Hovin begrijpt dat de vluchtgang nog onze enige uitweg is! Wij moeten hem voor zijn ... en *vlug*! " Terwijl het kleine groepje naar de ingang van de tunnel stormt, bewijst Hovin dat Svitjold zijn gedachten goed geraden heeft.
„Alle uitgangen afgrendelen! " buldert Hovin zijn volgelingen toe. „Een gedeelte doorzoekt dit vervloekte nest van onder tot boven. Breng me de koppen van die beroerlingen als ze gevonden worden." Met een driftig gebaar wenkt de geweldenaar een twintigtal krijgers naderbij. „Volg mij naar de vluchttunnel! " schreeuwt hij hen toe. „Hovin denkt aan *alles*! Dat zullen die jakhalzen gauw merken! " En met zijn trawanten spoedt de reus zich het woud in.
Inmiddels is de groep van Yark het einde van de tunnel genaderd. Pum Pum heft verschrikt zijn hand op ... en in de gespannen stilte dringt zwakjes een verward rumoer tot hen door. „Er wordt gevochten aan de uitgang," fluistert Halfra schor. „We zijn te laat... *Wij zitten in de val*! ! ! "

Duidelijk dringt het krijgsrumoer aan de uitgang van de tunnel tot hen door; er bovenuit Hovins woedende stem ... Nu horen zij nog een ándere stem, machtig als een klok, in de verwarde geluiden. Halfra richt zich met schitterende ogen op. „Dat is de –ahem onze aanvoerder ..." fluistert hij. „Hij verdedigt de uitgang tegen Hovin om onze aftocht te vrijwaren! " „Aanvoerder? " stoot Yark ademloos uit. „Ik ken die stem! Ik heb hem meer gehoord ... Zeg op, wie is het? " Maar Halfra is eensklaps stokdoof. Hij buigt omzichtig het gebladerte voor de uitgang uiteen en gluurt rond. „Ten strijde! Verdelgt de vijand! " buldert hij dan. Bij deze woorden vergeet Yark pardoes zijn vraag en stort zich in de strijd. Onstuimig baant hij zich een weg door het struikgewas ... maar plotseling staat hij stil, alsof een zweepslag hem in het gezicht trof ... „Links Yark, daar kun je de vijand treffen! En schreeuw niet zo, je verraadt je positie! " Verwilderd kijkt Yark om zich heen en opeens ontdekt hij, verscholen tussen het gebladerte, de geheimzinnige aanvoerder op nauwelijks twintig meter afstand. Snel neemt Yark de gestalte in zich op: de versleten, grauwe pij, de lange, golvende baard, alleen het gezicht ... het gezicht blijft voor hem verborgen in de schaduw van de zwarte kap. Zijn gehele omgeving vergetend springt Yark met een schreeuw overeind. „Pas op Yark! " klinkt ineens de stem. „Dek je! " Instinctief bukt de stijfhoofdige en één, twee pijlen scheren hem rakelings om de oren. Als de kleine man weer opkijkt, is de geheimzinnige figuur verdwenen ...

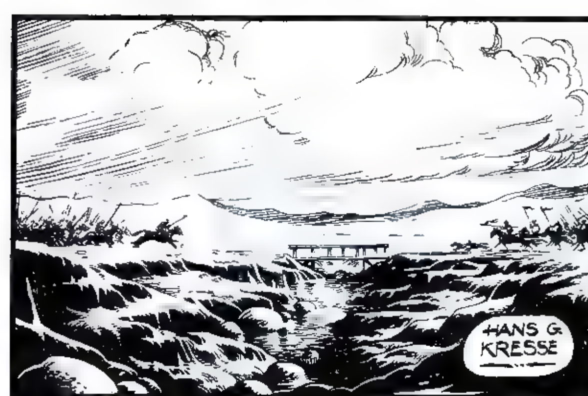
En hier, op het bospad van Tyrfing, lijdt Hovin zijn eerste nederlaag. Eén voor één bijten zijn krijgers in het stof. Knarsetandend van machteloze woede moet Hovin zich terugtrekken, terwijl de wrekende pijlen van hun onzichtbare vijanden hun tol heffen en de machtige, metalen stem hen als een doodsklok achtervolgt...

Hovin is de toestand niet meer meester. Twee maal hebben zijn mannen gepoogd Tyrfing te bereiken en twee maal slaat een muur van meedogenloze pijlen hen terug. De krijgers op de burcht pogen hun makkers te ontzetten; hun aanval zakt ineen in een kruisvuur van pijlen. Schuimbekkend spoort Hovin zijn trawanten tot een derde doorbraakpoging aan; weér zendt een pijlenregen dood en verderf in hun gelederen. Paniek begint zich van de bende meester te maken. Tevergeefs dreigt, vloekt, raast en tiert Hovin, maar op dit ogenblik vrezen de rovers de onzichtbare vijand méér dan de ergste wraak van hun reusachtige aanvoerder. Wanneer de geheimzinnige stem uit het woud zich weer laat horen, wordt het de bandieten te bar. Als één man keren zij zich om en vluchten het pad af. Maar hóe snel zij ook wegvluchten uit dit vreselijk oord, de pijlen van hun tegenstanders zijn sneller ... Tenslotte bereiken zij echter de bosrand. Buiten het bereik van de zingende pijlen, wendt de verslagen geweldenaar zich briesend van woede in het zadel om. „Honden van honden! " dondert zijn stem, overslaande van vlammende haat. „Kom te voorschijn! Vecht een openlijke strijd! " En uit het ruisende woud antwoordt de metalen stem, die de rovers hebben leren vrezen: „De strijd nadert over de vlakte...! " Geschrokken wendt Hovin zich om. Nu ziet hij pas de legerschare die over de heuvels nadert. Zijn vrienden kunnen dat niet zijn, dus zijn het *vijanden* ... Bliksemsnel neemt hij de omgeving op. Voor hem doorsnijdt een diepe stroom de vlakte. Ter weerszijden reiken uitlopers van het woud tot aan de rivier. Een smalle brug is de enige verbinding met de andere oever en als de naderende legermacht deze brug eerder bereikt dan hij, is er voor hem geen uitweg meer. Hovin verliest verder geen tijd. „Voorwaarts! " brult hij, en zijn paard de sporen gevend stormt hij, gevolgd door zijn knechten, op de brug toe.

De krijgsmacht, waarop de geheimzinnige aanvoerder van de koningsgetrouwen Hovin attent maakte, is het kleine, maar goed geoefende leger van vrouwe Astara. De jonge vrouw heeft geen moment geaarzeld aan Winonah's bede om hulp gehoor te geven. Bovendien heeft zij ogenblikkelijk een boodschapper gezonden naar koning Langha, om ook diens bijstand in te roepen. Met Likar als gids is zij in snelle dagmarsen naar het noorden getrokken en vanaf een heuveltop slaat zij nu met een lichte frons Hovins overhaaste aftocht uit het woud van Tyrfing gade. De twee wolfshonden, haar onafscheidelijke gezellen, laten een zacht gegrom horen. „Die lui doen vreemd! " zegt de aanvoerder die naast haar rijdt. „Het lijkt wel of de duivel hen op de hielen zit. Kijk," vervolgt hij met stemverheffing, „kijk, ze rennen om dat bruggetje te bereiken ..." „Wacht! " zegt Astara ademloos. „Die troep wil ons de toegang tot de brug versperren. Met gevelde lansen er op in! ! "

Even later stormt Astara aan het hoofd van haar krijgsknechten de helling af. Als Hovin hen in snelle galop de heuvel ziet afstormen en zonlicht weerkaatst in de ontelbare lanspunten, richt de geweldenaar zich hoog in het zadel op: „Lansdragers voor! " brult hij. Een snelle blik heeft hem overtuigd dat deze tegenstander ongeveer even sterk in getal is als zijn eigen bandietenbende. En als hij de brug eerder bereiken kan, hoeft hij de uitslag van de welhaast onvermijdelijk schijnende strijd niet te vrezen. Een wrede grijns vertrekt zijn baardig gelaat in een duivels masker. „Slagorde! ! ! " buldert Hovin en met een machtige armzwaai gaat hij zijn roversbende voor in de aanval. En terwijl de grond dreunt onder het gestamp van ontelbare paardehoeven, jakkeren de beide groepen met tomeloze vaart voort in een wilde, verbeten wedren om het bezit van de brug...

Astara's troep bereikt de omstreden brug het eerst en met een verwensing brengt Hovin zijn ros tot stilstand. Loerend neemt hij de aanvoerder, die met een gevelde lans de doorgang verspert, op. Zijn blik glijdt naar de wolfshond die hem met opgetrokken lippen grommend in het oog houdt ... Hovins hersens werken koortsachtig. Deze troep is aanzienlijk groter dan hij vermoedde. Bovendien zijn zij allen uitstekend bewapend en kennelijk goed geoefend Zijn eigen mannen zijn de nederlaag in het woud van Tyrfing amper te boven. Hoezeer het ook tegen zijn natuur indruist, hij begrijpt dat het verstandiger zal zijn een gevecht te vermijden. „Waarom willen jullie ons de toegang tot de brug ontzeggen? " grijnst hij. Nog voor de krijger kan antwoorden, dringt zich snel een andere ruiter naar voren, en als de geweldenaar deze ziet, laat hij op slag zijn masker vallen. „Likar! " buldert hij. „Je leeft dus nog, schurk! Verrader! " Een tomeloze woede maakt zich van Hovin meester. Alle voorzichtigheid uit het oog verliezend, geeft hij zijn paard de sporen. „Val aan! " dondert zijn stem. Eén moment zijn Astara's krijgers overrompeld door het onverwacht snelle optreden van deze woestuitziende vreemdeling. Voor ze zich hersteld hebben, is Hovin reeds in hun midden. Het wapen wordt de aanvoerder uit de hand geslagen. Onstuimig dringt Hovin zijn paard naar voren. Zijn tegenstander wankelt in het zadel en diens ros zoekt angstig hinnikend steun voor zijn hoeven als een ándere tegenstander, gevaarlijker dan welk mens ook, zich in de strijd mengt. Een donkere schaduw komt grauwend op hem toe. „De wolfshond ..." flitst het Hovin met afgrijzen door de geest. Een kreet van ontzetting ontsnapt hem. Hij poogt de dichtklappende kaken, scherper als een stalen klem, te ontwijken. Door deze plotselinge wending verliest zijn paard het evenwicht. Hun volle zwaarte beukt tegen de brugleuning. Krakend begeeft het hout het en Hovin verdwijnt met zijn ros in de rivier...

De val van hun aanvoerder brengt de rovers totaal van hun stuk. Hiervan maakt Astara gebruik. In een onstuimige aanval dringen haar krijgers hun gelederen binnen en in minder dan geen tijd is de strijd aan de brug in volle gang.

Inmiddels klemt Hovin zich verbeten aan zijn paard vast en met al zijn oerkrachten stelt hij zich teweer tegen het water. Pas bij een flauwe kromming in de rivier slaagt hij erin vaste grond onder de voeten te krijgen. Hij neemt zijn paard bij de teugel en werkt zich hijgend tegen de steile oever op. Verbeten slaat hij de strijd bij de brug gade: zijn tweede nederlaag in enkele uren tijds... Een deel van zijn mannen is erin geslaagd door te breken, doch een kleine groep is door Astara's krijgers ingesloten en levert een vertwijfeld gevecht tegen een vijfvoudige overmacht. „Ze moeten 't maar zien te rooien! " gromt Hovin onverschillig. Hij slingert zich in het zadel en stormt zijn volgelingen achterna.

Vanuit het dichte struikgewas aan de rand van het woud hebben de koningsgetrouwen het verloop van de strijd gevolgd. Met een korte hoofdknik wendt de geheimzinnige aanvoerder zich tot Halfra. „Vang Astara en haar krijgers op en leidt haar voor mij." Halfra's mannen zwermen uit en nauwelijks een kwartier later betreedt Astara de open plek, waar de koningsgetrouwen haar en haar krijgers wachten. Het eerste waar haar oog op valt is de gemantelde figuur in de schaduw van een eeuwenoude beuk. „Welkom Astara! " klinkt de stem van de onbekende. „Je hebt bewezen de zaak van de koning toegedaan te zijn. Schaar je onder mijn bevel, opdat wij gezamenlijk strijden tot de eindoverwinning bereikt is." Er valt een moment stilte. Dan, helder doch beslist, antwoordt de jonge vrouw: „Ik ben Astara uit een oud en edel geslacht. Slechts de koning of ... diens plaatsvervanger gehoorzaam ik. Jou ... een onbekende die zijn gezicht verbergt ... *nimmer* ! ! "

„Dochter van Agar! ” zegt de gemantelde vriendelijk. „Je woorden zijn als je daden. Trouw en oprecht. Halfra weet wie ik ben. Hij kan je vertellen hoe noodzakelijk het is dat dit geheim blijft! ” Er is iets in de stem van de spreker, dat het meisje dwingt te luisteren. ... Aarzelend treedt zij op de geheimzinnige gestalte toe. „Wanneer Halfra, een krijgsman, je geheim kent, kun je het mij, een edelvrouwe, toch zeker vertellen! ” voert ze aan. „Komaan, vreemdeling, wil je dat ik je gehoorzaam, zeg mij dan tenminste je naam, zodat ik weet *wie* ik gehoorzaam! ” „Ik weiger je mijn persoonlijkheid bekend te maken,” is het antwoord van de onbekende, „hoezeer ik je standpunt ook begrijp! ” Het meisje is onopvallend naderbij gekomen en eensklaps springt zij vlak vóór hem ... De vreemdeling wijkt achteruit, maar Astara heeft genoeg gezien. „U ... heer? ? ” stamelt zij, bleek als een dode, „onmogelijk. En toch ... U ben het ... Nu weet ik wie ik gehoorzamen moet! ”

Yarks mond valt open van afgunst. „Dank, Astara! ” antwoordt de vreemdeling. Dan wendt hij zich tot Halfra. „Zend Likar met twee krijgers uit om Langha te zeggen dat ik hem hier verwacht. Erwin kan terugkomen, het gevaar is geweken. Neem Hovins krijgers op Tyrfing gevangen. Zorg voor een strenge bewaking van alle wegen door het woud! Je kunt mij op de bekende plaats vinden als er iets gebeurt. Met een hoofdknik geeft Halfra deze bevelen door en dan maken ook hij, Yark, Svitjold en Astara zich op om te vertrekken. „Stiekemerd,” scheldt Yark. „Dikdoener! Wie is die kerel in die ouwe jas? Zeg op, ik kan net zo goed een geheim bewaren als 'n vrouw! ” „Brave bloed,” zegt Halfra plechtig, „jouw hersens zijn zó klein, dat er geen ruimte is om geheimen in te bewaren! ” Zwijgend staart de gemantelde figuur het vreemde stel na. Dan, met een glimlach, verdwijnt ook hij in het duistere woud...

Als Likar met twee krijgsknechten vertrokken is naar koning Langha, breekt voor de vogelvrijen een tijd van wachten aan. Op een dag, als Yark en Halfra hun ronde maken door het woud, horen zij eensklaps het geluid van paardehoeven... Snel begeven zij zich naar de bosrand en daar ontwaren zij een eenzame ruiter die in snelle galop het woud van Tyrfing nadert. Vol verbazing staren zij naar de witte vlag die de onbekende meevoert. „Een onderhandelaar," zegt Halfra hoopvol. „De snoodaards hebben het –eh– verderfelijke van hun gedrag ingezien en komen om genade smeken..." „Larie! " snauwt Yark. „Een valstrik, wat ik je brom! " En voor Halfra het kan verhinderen stormt de kleine man met een schallende strijdkreet de ruiter tegemoet. Ogenblikkelijk verandert deze van richting. In volle ren zijn ros wendend, spant hij zijn boog en met een venijnige tik boort een pijl zich vlak voor Yarks voeten in de grond. Vol verwondering staart de stijfhoofdige naar de pijl. Om de schacht is met dun koord een perkament gebonden. Een bericht blijkbaar... Met schelle stem roept Yark zijn makker en terwijl de ruiter in een wolk van stof uit het gezicht verdwijnt, ontvouwt Halfra met bevende vingers het vel perkament. Snel vliegen zijn ogen over de lettertekens. „Huh, bromt Yark argwanend. „Wat is er? " „Ik begrijp –eh– het niet helemaal," stottert de krijgsman hulpeloos. Doch het is voorzeker van ernstige aard ! Oja, van uh ernstige aard ..." „Wat staat er dan? ! " gromt de stijfhoofdige ongerust. „Lees voor! ! " „Tja ... dat –ahem is 't juist," mompelt Halfra in 't nauw gebracht. „Dat gaat niet, ik bedoel –ahem ... ik kan dit niet zomaar ..." „Je kán niet lézen, dikdoener! " snuift Yark. „Ha! Je bent wat dát betreft net zo'n stommerd als ik! Vooruit! Sta daar niet te dommelen ... breng 't naar die aanvoerder van ons! Wie weet hoe belangrijk het is! "

Met het perkament haast Halfra zich naar de hut van de Schemer van het Woud. De aanvoerder zit met Awain aan een ruw houten tafel en ziet geschrokken op als Halfra plotseling voor hem staat. Zwijgend overhandigt de krijgsman het perkament aan de man in de mantel. Met gefronste wenkbrauwen leest deze: „Lever Erwin binnen twee dagen uit. Weiger je ... kan je dat in de duivelskloof betreuren. Hovin de wreker." „Wat voor een schurkenstreek is dit nu weer? " peinst Awain hardop. „Waar is de duivelskloof? " „Een dagreis naar het westen," mengt de oude 'schemer' zich in het gesprek. „Gij kent de kortste weg, vrouwe? " vraagt de aanvoerder, om op het toestemmend knikken van het oudje te vervolgen: „Dan breken wij onmiddellijk op! Halfra heeft het bevel. Vergeet niet om Likar in te lichten. Awain en ik reizen afzonderlijk. Snel nu, de tijd dringt! " Het kost tijd om de krijgers te verzamelen, die overal door het woud om Tyrfing verspreid zijn. Maar enkele uren later is het legertje vogelvrijen op weg. In de vroege morgen van de volgende dag bereiken zij het gebergte. Het valt Halfra niet moeilijk de Duivelskloof te vinden met de aanwijzingen van de oude vrouw. Omzichtig leidt hij de groep langs het ravijn en zelfs Yark kan een rilling niet bedwingen als hij in de ijzingwekkende diepte kijkt. Maar niets wijst op Hovins aanwezigheid ... tot een kreet van Astara hen allen stokstijf doet stilstaan. „Kijk! " fluistert zij schor ... Op een uitstekende richel in de steile rotswand heeft een adelaar zijn nest gebouwd. Op hetzelfde platform bevindt zich een kleine groep krijgers, die zich met moeite de woedende reuzenvogels met hun scherpe lansen van het lijf houden. In hun midden, onder dit scherm van lanspunten, staat de figuur van een weerloze vrouw...

„Koningin Winonah! " hijgt Astara, dodelijk bleek. Svitjold voelt zijn benen trillen. „De boodschap... twee dagen ... dan trekt Hovin die lansdragers terug..."

Snel zendt Halfra zijn verspieders langs de randen van het ravijn om te zien of er een plaats is waar ze de kloof kunnen oversteken, om op het plateau te komen. Zij keren na korte tijd terug. Naar links wordt de kloof smaller; daar verenigen de uitlopers van het gebergte zich in een langzaam glooiende helling. Op die plaats heeft Hovin zijn strijdmacht verzameld. Hun aantal is te groot om er vechtend door te komen. „Dan bedienen wij ons van een list,” zegt een klankvolle stem. Niemand weet vanwaar de man in de grauwe pij is gekomen. Ineens staat hij in hun midden. „Wij zullen wachten,” gaat hij voort, „tot een half uur voor het einde van de tijd. Dan gaat een bode naar Hovin om hem onderhandelingen aan te bieden.” „Maar de koningin! barst Yark los. „Voor de rest zorg ik! ” valt de aanvoerder in op zo'n toon van gezag, dat ook Yark zwijgt.

Grommend en vloekend dreunt Hovin met geweldige stappen in zijn legerplaats heen en weer. Hij stikt bijna van woede en vernedering. Twee dagen hebben de hondsvotten hem laten wachten ...,„Erkomt er eentje praten! ” bericht een van zijn aanvoerders. „Halfra! ” „Nu nog?” grauwt de geweldenaar, „met nauwelijks een half uur tijd?! ” Er komt een gemene glans in zijn ogen. „Mij goed! Bij de brug je weet wel! Maar één ding: ik praat alleen met die kerel waar zoveel over gekletst wordt. En ongewapend. Zorg dat die plaats omsingeld is! En geen uitstel voor die tante daarboven! ” „En de boodschapper? ” aarzelt de krijger. „Hier houden! ” bast Hovin, „tot onze mannen op hun post zijn. We pakken ze toch allemaal.”

Hovin kan van deze plaats uit de arendsrots niet zien. Hij weet niet dat een man zich omhoogwerkt langs de steile rotswand. Zijn hart bonst met luide slagen, maar hij worstelt verder. De arenden komen dichterbij de rots. Dat kan maar één ding betekenen: de krijgsknechten zijn teruggetrokken, nu al ... Maar dan moet hij wel zéér vlug boven zijn, om de koningin nog te kunnen redden...

Aan het einde van haar krachten strompelt Winonah een paar passen vooruit. Zij kijkt radeloos omhoog, waar Hovins knechten zojuist hun laatste makker over de rand van de rotsen hebben getrokken. Dan duikt ze ineen voor de krijsend rondcirkelende adelaars. Hun ruisende vleugelslag dreunt in haar oren een onheilspellend lied van verderf... Nader komen ze, de klauwen, wijd uitgespreid naar voren gestrekt ... een snik welt op in haar keel. Zij drukt zich tegen de rotswand, de reuzenvogel duikt als een bliksemschicht op haar toe...
Maar een onzichtbare hand grijpt het dier middenin de vlucht, zodat het een ondeelbaar ogenblik stilstaat: een pijl heeft de adelaar in de borst getroffen. In een warreling van vleugels en veren stort hij in de afgrond. Winonah krijgt geen tijd zich over deze onverwachte redding te verwonderen. Het wijfje van de gevallen koning der lucht valt met verdubbelde woede aan ... zij krimpt ineen, doch de vernietigende klap van de machtige vleugel blijft uit. De vogel wendt zich af om zich op de man te storten, die plotseling, als uit de grond oprijzend, op de richel verschenen is. De lange baard van de onbekende wuift in de wind en in zijn hand blinkt een zwaard. Brede zwaardhouwen doen de adelaar afdeinzen. Toch komt zij terug. Haar enorme wieken geven haar het aanzien van een reuzin, die met twee zwaarden tegelijk de nietige mens op het platform zal vermorzelen. De bewegingen van de man zijn echter vlugger en met één slag, waarin zich de gehele kracht van zijn gespierd lichaam samenbalt, maakt hij het dier onschadelijk. Er komt geen geluid over Winonah's lippen. De man snelt op haar toe, zij ziet zijn rossige baard, zij ziet...
Wild bonst haar hart, als dreigde het te barsten ... die bewegingen, die loop ... die kent zij toch! Dan voelt zij zich omstrengeld door twee krachtige armen en ze heft het hoofd op om de vreugde te lezen in die ogen, de ogen van de Noorman! !

„Winonah! " zegt Eric zacht. Lang kijkt hij haar in de ogen. Hij vergeet bijna haar handen te bevrijden... Snel herstelt hij dit verzuim. Maar dan moet de vreugde over dit weerzien wijken voor de ernst van dit ogenblik. „Er is nu geen tijd meer voor uitleg," zegt hij dan, „wij moeten weg, snel! " Zijn ogen zoeken een plaats, om het meegebrachte touw vast te maken. Een klagelijk, ijl gepiep leidt Winonah's aandacht af. „Eric! " roept ze getroffen, „het adelaarsjong! Wij moeten het meenemen! " De Noorman aarzelt. „Vlug, Winonah," dringt hij aan. „Het touw is klaar. Voorzichtig! Jij eerst, ik volg met de vogel! "

Verdekt opgesteld kijkt Halfra ongerust toe hoe de man in de mantel op Hovin afgaat. „Daar hebben we dan de boskabouter! " hoort hij Hovin met smalende lach roepen. „Wel, waar is de prins, held in het donker? " „Op een veilige plaats! " klinkt het antwoord „Tot vrouwe Winonah in onze handen is! " „Eerst het kind! " dondert de geweldenaar, „en dan ..." Een krijgsknecht komt aanhollen, wijzend in de richting van de arendsrots. De bruut kijkt, hij ziet het lege platform ... het touw ... „Ellendige bedrieger! " raast Hovin. „Hier!" Vlugger dan het oog kan volgen grist hij onder zijn kleed. De man tegenover hem wijkt uit ... te laat! ! Met het mes in zijn borst stort de man ter aarde. „Grijp die vrouw! " raast Hovin. „Naar het ravijn, kerels! " Hij bukt naast de vermoorde aanvoerder en slaat de kap terug. „Hahaha! " buldert hij. „De verborgen held ... de grote aanvoerder ... Awain! ! Miserabele overloper! ! " Zelfs Halfra staat een moment verbijsterd door de snelheid van deze gebeurtenissen. Hij hoort Hovins bevel. Een blik op de arendsrots doet hem met één slag doorzien wat er gebeurd is. „Boogschutters voor! " dondert zijn stem. „Belet de onverlaten de toegang tot het ravijn! "

Voorzichtig heeft de Noorman Winonah over de rand van de rots geholpen. De bewegingen in het touw duiden erop dat Winonah nog altijd niet beneden is. Ineens voelt hij het touw verslappen. Met een tevreden hoofdknik neemt hij het arendsjong uit het nest en begint zelf de afdaling. Langzaam laat Eric zich, met korte schokken, omlaagglijden. Eindelijk staat hij op de bodem van het ravijn, ruwe brokken steen, die op en over elkaar heen liggen en waartegen het water van de stroom spoelt. „Winonah! " roept hij verwonderd. Waar is zij? „Winonah! ! " Luider klinkt zijn stem duizendvoudig weerkaatst door de rotsen. „Winonaaah! ! ! " Angst trilt mee in die langgerekte roep. Er komt geen antwoord. De Noorman verliest geen seconde meer. Hij snelt voort over de glibberige stenen. Sneller! Voorbij de bocht moet hij haar kunnen zien. „Winonah! " roept hij nogmaals uit alle macht ... Nu komt er een antwoord zij het dan een ander dan Eric verwachtte.

„Nog één! " schreeuwt een rauwe stem. Erics zwaard ligt reeds vast in zijn handen. Gehelmde krijgsknechten, de wapens getrokken, duiken plotseling op. „Grijpt die kerel, mannen! " klinkt het hees. „Hovin zal er van opkijken dat er nog eentje bestaat met zo'n baard als hij! ! " Met bloeddorst in hun ogen stormen zij op de Noorman in...

Uit de woorden van de krijger begrijpt Eric dat Winonah in moeilijkheden is. Een duivelse woede bruist in hem op. Het zwaard van de Noorman klettert met vernietigende kracht op de voorste neer. De beide anderen trachten Eric van twee zijden tegelijk te naderen. Al kunnen zij de Noorman dan even bezighouden, de razende snelheid van zijn arm verbijstert zelfs deze door de wol geverfde bandieten. De jonge adelaar piept alsof hij de strijd in grote opwinding volgt, maar blijft rustig zitten op de steen waar Eric hem heeft neergezet. De Noorman voelt een diepe voldoening dat hij weer bij machte is zijn vijanden zelf met het zwaard te lijf te gaan. De zwakheid van zijn langdurige ziekte glijdt nu pas goed uit zijn ledematen weg. Nog sneller flitst het zwaard. Een snijdende kreet en de ene aanvaller stort ruggelings ter aarde. Zijn makker spert zijn ogen wijd open van angst. Een geweldige houw ... het zwaard vliegt hem uit de hand. De volgende uitval van Eric bezegelt zijn lot. Diep ademend kijkt de Noorman naar de verslagen oproerlingen. Hij haalt zijn schouders op en werpt een blik op de jonge vogel, die geduldig op hem zit te wachten. Voor hij het dier heeft kunnen pakken komt er een nieuwe verrassing: een lange, brede gestalte komt Eric tegemoet, woest maaiend met de armen: Halfra! Zijn stentorstem schalt een klemmende waarschuwing door het ravijn: „Kom vlug koning! De koningin ... Onze koningin ... onze prins ... zij zijn beiden in handen van Hovin! ! ”

„In handen van Hovin? Wéééér? ? ? " herhaalt de Noorman. Hij is de wanhoop nabij; wanhoop, die zich ontlaadt in een woedende uitbarsting. „Wat zijn jullie voor kerels? " snauwt hij. „Ik laat mijn vrouw nog geen minuut alleen en alles wat ik bereikt heb verknoeien jullie weer! Waar is het gebeurd? En *hoe* in 's hemelsnaam *kon* het gebeuren? " „In het ravijn! " stamelt Halfra onbeholpen. „We konden er écht niets aan doen. We werden opeens omsingeld; die schoft dreef een wig tussen ons en terwijl wij ons die bende van het lijf probeerden te houden, drongen Hovins handlangers het kamp binnen en gingen er met Erwin vandoor. De koningin heb ik helemaal niet meer gezien ..." In machteloze woede hoort Eric het aan. Terwijl ze zich naar het bos terug haasten, zegt Halfra bedremmeld: „Awain is ook vermoord... Zijn dood was het sein voor Hovins bende om aan te vallen, blijkbaar ..." „A-Awain dood ..." Eric krijgt een schok.
„Bij Thor," klinkt hem Yarks stem tegemoet, „wie is die baard ..."

Een kreet onderbreekt hem. „Meester! Meester! " Pum Pum schreeuwt het uit en huilt bijna van blijdschap als hij ineens Eric herkent. „He? " barst Yark los, verwilderd van de een naar de ander kijkend. „Is-ie dan niet dood? ? ? Zeg, hoor eens even, hebben jullie mij de hele tijd in de maling genomen? ! " Hij kijkt Svitjold woest aan. „Dat vind ik smerig van jullie! " „Ik wist 't ook niet," stamelt de krijgsaanvoerder ontroerd. „Koning Eric ..." „Ssst! die boeventroep hoeft 't niet te weten," onderbreekt Eric hen, ondanks alle ellende met een glimlach. Hij stopt Svitjold het arendsjong in de hand. „Hier! Geef dat beest te eten! " „Koning! " roept Yark luid. „Die smeerlap, die Hovin ..." „Later Yark," weert Eric af, „en gebruik mijn naam niet! Halfra! een ijlbode naar koning Langha. Hij moet desnoods dag en nacht doorrijden... als hij maar op tijd komt! Het leven van mijn vrouw en mijn zoon staat op het spel! "

„Heer," begint Yark weer, „met mijn eigen zwaard ..." „Wij trekken ons terug in de hut van de oude vrouw! " onderbreekt Eric. Zwijgend begeven zij zich daarheen. „Spreek nu, Yark! " nodigt de Noorman uit. „Een goed zwaard! " sneert Yark met een blik op Halfra, „daar heb je meer aan dan mooie woorden! Het mijne heeft Hovin in het zand doen happen! ! ! " „Wááát? " roepen de anderen verrast uit. „Jawel! " snuift Yark. „Rang pang! " Svitjold knikt. „Ik zag het gebeuren! " zegt hij. „Hovins krijgsknechten namen hem mee op een draagbaar." „Dood? Ernstig gewond? " vraagt Eric. „Laten we 't hopen! " Hij kijkt uitdagend de kring rond. „Het duurt minstens een week voor Langha hier kan zijn," mompelt Eric peinzend. „Als Hovin érnstig gewond is, betekent dat misschien respijt voor Winonah en Erwin. Ze zijn natuurlijk naar de burcht gebracht ..." Wisten we maar wat meer van ze. „Laat mij gaan! " zegt eensklaps een zwakke stem. Verrast kijken de mannen de Schemer van het Woud aan. „Als Hovin ziek is," betoogt ze, „heeft hij kruiden nodig! Ik ga ze brengen en ik háál ... al het nieuws waar deze heer naar verlangt! " Ze lacht mummelend. De koning staart nadenken voor zich uit. Svitjold schudt heftig zijn hoofd „Het gevaar is te groot! " meent hij. „De oude vrouw ..." „Is te oud om gevaar te lopen! " zegt het mensje giechelend. „Laat mij gaan, heer! " Eric staat op. „Het is goed," zegt hij. „Gij kunt daar wellicht veel voor ons doen! Luister! " Tot diep in de nacht wordt alles besproken. „Gij zult vertrouwde dienaren vinden," zegt Eric haar, „zend een van hen als je wat weet! "

Bij het krieken van de morgen kijken de mannen de oude vrouw na, als ze met haar kruidentas op weg gaat. Halfra schudt zijn hoofd. „Alles hangt nu af van deze moedige vrouw! " zegt hij dramatisch. Eric stemt weifelend toe. „Als Langha tenminste komt," mompelt hij, „als Langha komt en ... op tijd ..."

De trawanten van Hovin kijken argwanend als de Schemer van het Woud binnentreedt. De reus ligt bewusteloos. Het oudje buigt zich over het bed om Hovins oogleden op te lichten en ze luistert naar het zwakke kloppen van zijn hart. „Geen toverkunsten, oude! " komt de stem van een van de kerels. Ze slaat er geen acht op. „De edele heer is zwaar ziek! " zegt ze beverig. Inwendig gnuift ze. De eerste dagen zal de moordenaar geen kwaad doen! „Haal kokend water, jongen! " snauwt het mensje tegen een baardige krijgsknecht. „Je heer wordt er niet beter van als je hem allemaal staat aan te gapen! " De man verwijdert zich schoorvoetend en de heelmeester sluipt opgelucht het vertrek uit.

Reeds de volgende morgen beweegt Hovin zich onrustig en slaat zijn ogen op. De Schemer van het Woud staat onmiddellijk naast hem. „Wie ben jij, ouwe vogelverschrikster," hijgt hij kwaadaardig. „Waar zijn die kerels allemaal? " „Hier! " antwoordt de juist binnentredende krijger. „Wat is er gebeurd? " snauwt de reus. „Waar is Winonah? Wie is die treurwilg naast mijn bed? " „Die oude heeft je wonden verzorgd," legt de man uit, „je was gewond en niet zo'n beetje! " Hovin grijpt ongeduldig naar zijn pijnlijke hoofd. „Winonah? Die jongen? Wel, waar zijn ze? " De krijger grijnst veelbetekenend. „Allebei hier, in onze macht! " „Dat mag ik horen! " gromt Hovin. Hij lacht dreunend en de Schemer van het Woud voelt zich plotseling koud worden. Zeven dagen, gaat het door haar heen, zeven dagen vóór koning Langha er kan zijn om in te grijpen. Alles loopt fout ... zij moet iets doen ... maar wat ... De geweldenaar richt zich op en steekt een been buiten het bed. „De laatste rest van dat Eric-gebroed! " bralt de reus, „ik maak er met mijn eigen handen een eind aan .. mòrgen ..."

Toch heeft Hovin te veel van zijn krachten gevergd. Zwaar ademend zakt hij in de kussens terug. De oude vrouw kijkt hoofdschuddend op hem neer. „Domme jongen! " zegt ze kribbig. „Je bent nog lang niet de oude. Als je nu al probeert op te staan, kunnen ze je morgen begraven! " „Morgen ..." gromt de geweldenaar, „morgen wil ik die twee ..." „Niks morgen! " knort het mensje bestraffend. „Liggen blijven tot de koorts weg is." Hovin schudt heftig zijn hoofd doch deze beweging kost hem zoveel pijn, dat zijn handen in de dekens klauwen. „Zie je nou wel? " herneemt de oude vrouw. „Het moet vlug gebeuren," steunt de reus. „Vlúg! " De Schemer van het Woud kijkt hem listig aan. „Ik zal mijn man halen," zegt ze. „Hij weet nog véél meer dan ik. Hij zal je een aderlating geven, waardoor de koorts meteen weg is." Broedend kijkt Hovin naar haar op. „Geen grapjes!" zegt hij scherp „Denk er om dat ik ..." „Hou je kalm," sust het mensje. Als mijn man er is ..." „Haal die kerel! " onderbreekt Hovin haar. „Maar snel, ik heb haast ..." „Ik niet, dat is 't juist..." mompelt de Schemer van het Woud als ze door de gangen van de burcht sloft. In het bos hebben de koningsgetrouwen de laatste eer bewezen aan Awain ... Doch de bode die de Schemer van het Woud zou zenden, is nog steeds niet aangekomen en ook van Langha is er geen nieuws. Wachten ... aldoor maar dat zenuwslopende wachten, terwijl Winonah en Erwin ... Eric wil er niet aan denken. De gedempte stem van Halfra schrikt de Noorman op uit zijn gepeins. „De oude vrouw is op komst. En ze komt niet alléén ... twee krijgers van Hovin vergezellen haar ..."

Dit bericht slaat in als een bliksemstraal. In aller ijl neemt de Noorman zijn maatregelen. Als het oudje met de wantrouwige knechten van Hovin het huisje nadert, ligt een onzichtbare ring van tot de tanden gewapende krijgers om het hutje. „Zo! Hier is *mijn* burcht," giechelt zij. Ze gaat haar begeleiders voor naar binnen. Eric sluipt onhoorbaar naar het smalle raam. „Waar is die man van je, oude? " hoort hij de ene krijgsknecht vragen. „In het bos," gniffelt het mensje, „hij zoekt altijd naar kruiden, weet je! Ik zal hem halen." Ze gaat de deur uit en kijkt zoekend om zich heen. Meteen is Eric bij haar. „Ik heb Hovin beloofd mijn man te halen om hem te 'genezen'! " legt ze zachtjes uit. „Achter de hut ligt 'n zak meel ... maak je baard wit ... je moet er uitzien als een stokoude man met een bóchel. Snel, die mannen wachten binnen ..."

Een paar minuten later schuifelt een oude bultenaar met een sneeuwwitte baard achter het vrouwtje aan de hut in. „Zo," zegt een van Hovins krijgers, „je gaat met ons mee vrind! En meteen, want onze heer kan niet wachten! " „Je moet hem aderlaten! " giechelt het vrouwtje. „Heer Hovin heeft te veel kwaad bloed! " „Ik zal me klaar maken," zucht de oude man. De tweede krijgsknecht neemt hem nauwlettend op. „Jij moet een hele kerel geweest zijn toen je jong was! " zegt hij argwanend. „Je bent me eigenlijk veel te ..." Hij kan de zin niet afmaken. De deur van het hutje vliegt open en de hoge gestalte van Likar verschijnt. Zwaarbewapende mannen komen achter hen aan. „Waar is onze aanvoerder? " roept hij. „Ik heb een paar mannen van koning Langha meegebracht! Zijn strijdmacht kan pas over vier dagen..." Te laat bemerkt hij de handlangers van Hovin „Een val! " schreeuwt de ene. Bliksemsnel schuift hij zijn stoel achteruit en tegelijk met zijn makker rukt hij het zwaard uit de schede ...

De kerels zijn in een ommezien omsingeld. De oude bultenaar richt zich in zijn volle lengte op. Likars ogen vallen haast uit hun kassen, als hij ineens zijn al zolang dood gewaande koning voor zich ziet. „Yark! " roept Eric, „neem die kerels mee! " De eenoog zwaait vergenoegd met zijn zwaard en achter de twee gevangenen verlaten ze allen de hut.

„Pas over vier dagen," herhaalt Eric de boodschap somber. „Koning Langha doet wat hij kan," zegt Likar. De Noorman knikt. „Hij is een trouwe kerel! Maar vier dagen ..." „'t Kan korter," mengt Halfra zich ineens in het gesprek, „als ze metéén naar Wograms burcht rijden in plaats van eerst hier heen te komen. Dat scheelt zeker anderhalve dag! " „Da's waar! " zegt de Noorman verrast. „Hoewel ... als we nu met de oude vrouw meegaan en we slagen erin de burcht binnen te komen ... moeten we 't toch zeker een volle dag zien te rekken... Nou ja, vooruit! we wagen het erop! " „Dan moet koning Langha onmiddellijk over deze wijziging van de plannen worden ingelicht," zegt Likar. Eric knikt. „Maar deze keer ben jij de boodschapper niet," antwoordt hij. „Laat Astara dat maar doen. Zij kan toch niet met ons mee de burcht in - de wolfshonden laten haar nooit alleen. Die beesten zouden ons verraden."

In het holst van de nacht nadert Eric met zijn getrouwen de burcht. „Luister even! " zegt de Noorman die er in zijn vermomming als man van de Schemer van het Woud nogal onbeholpen bij loopt. „Binnen is er geen tijd voor overleg meer! Als Langha is aangekomen, zal een tinnen schotel op de vloer kletteren. Dat is het teken om je gereed te houden. Als jullie mij horen zeggen 'het is tijd voor de aderlating', komen jullie in actie. Denk erom, éérst de koningin en Erwin in veiligheid brengen! Begrepen? " „Begrepen! " klinkt het gedempt. „Bij gindse eik staat één van ons, die jullie veilig zal binnenloodsen. Vooruit nu! Tot ziens ... in de grote hal! "

In het wachtlokaal van Wograms burcht laten de kerels die voor Hovin de poort en muren moeten bewaken de dobbelstenen rollen. Wat malen zij om die poort? Niemand durft immers de hand tegen hen op te heffen? Op de binnenplaats wordt de deur van 'n zijpoort behoedzaam geopend en een gestalte verschijnt. Hij wenkt en nieuwe gestalten maken zich los uit het duister, behoedzaam volgen de getrouwen van de koning hun gids, die hen verborgen zal houden tot het moment van handelen ...

Enkele uren later komt ook de Schemer van het Woud met haar 'man' bij de hoofdpoort van Wograms burcht aan. Een slaperige wacht komt met een donkere blik op haar toe. „Waar zijn onze mannen? " vraagt hij scherp. De oude vrouw kijkt hem minachtend aan. „Mannen? " smaalt ze, „dronkelappen! Mijn laatste wijn hebben ze gestolen, de schavuiten. Die slapen hun roes uit, versta je? Daar kan jullie heer toch niet op wachten? " „Ga je gang! " grinnikt de man. „Erg gemakkelijk is hij niet vandaag! "

De reus zit rechtop in bed als het vrouwtje, op hem toe strompelt. „Je bent te laat! " bromt hij in zijn baard. „Ik heb die man van je niet meer nodig." Zijn doordringende blikken vestigen zich op Erics gebogen gestalte, doch Eric heeft de haren over zijn gezicht gestreken, zodat zijn scherpe ogen hem niet kunnen verraden. „Niet te haastig, jongen! " teemt het vrouwtje. „Hou je kalm! " „overmorgen ben je beter! " De geweldenaar stoot een honende lach uit. „Ik heb genoeg van al dat gezeur," gromt hij. „Ik ben weer de oude! Je mag komen kijken, ouwe vogelverschrikster. Met mijn eigen handen zal ik het doen ...zò! " Met een ruk trekt hij de deken in stukken. „Vanavond al, versta je! ! ! "

In de grote burchtzaal heeft de overweldiger het feest van zijn wraak aangericht. Verbeten kijken de koningsgetrouwen vanaf de galerij op de onbehouwen troep neer. „Eén enkele pijl! " mompelt Likar, „ik zou Hovin weten te raken! " Yark schudt driftig zijn hoofd.
In een hoek van de zaal weerklinkt een stormachtig gebrul. Het schouwspel daar beneden doet al het bloed uit Halfra's gezicht wegtrekken. Vrouwe Winonah wordt binnengeleid en de kleine Erwin loopt naast haar. „Naar je plaatsen! " fluistert Halfra gejaagd. „En denk erom: eerst de koningin en de prins! " De koningin ziet er bleek en vermagerd uit. Joelend dringen Hovins trawanten om haar heen. Zij schreeuwen elkaar ruwe grappen toe, maar zij vertrekt geen spier. „Opzij! " snauwt een onderaanvoerder. „En afblijven met je smerige vingers."
„Bind ze vast! " Als een zweepslag kaatst Hovins stem door de zaal. Ruwe handen grijpen de koningin en onbarmhartig worden de beide slachtoffers van de reus aan een ijzeren ring in de vloer vastgesnoerd. Eric, in zijn vermomming, doorstaat helse kwellingen. Gespannen monstert hij de dienaren. Het verwachte teken dat Langha's nadering moet aankondigen, blijft uit. In plaats daarvan rijst Hovin plotseling op. „Nu! " brult hij over de tafels heen. „Mijn tijd is gekomen! De Wraak! ! " Moordlust flikkert in zijn ogen. Hoog opgericht blijft de reus een ogenblik staan. „Heer Hovin! ! " Helder en klaar, uitdagend, klinkt die roep door de burchtzaal en er valt een dodelijke stilte ... Aller ogen worden met magnetische kracht naar de oude man getrokken, die middenin de zaal is getreden. Draga krimpt ineen. De gebogen gestalte schijnt te groeien en weer komt die stem, krachtig: „Heer Hovin! *Het is tijd voor een aderlating! ! "*

Nauwelijks zijn de laatste woorden verklonken, of een donkere gedaante schiet naar omlaag van de galerij boven Hovins zetel. Met een dreunende klap komt de vermetele springer op de tafel voor de reus terecht. Een zwaard blinkt in zijn vuist en zijn ogen zijn donker van haat en triomf. Het is Likar. In deze geweldige sprong ligt de vergoeding voor het verbeten afwachten, waarin Erics signaal de bevrijding heeft gebracht. „De prijs, moordenaar! " slingert hij de reus in het gelaat. Hovin deinst achteruit, doch herstelt zich ogenblikkelijk. De ontsteltenis in zijn ogen maakt plaats voor wrede bloeddorst. De geweldige handen klauwen om de rand van de tafel en sneller dan Likar kan toeslaan, slingert Hovin met ware reuzenkracht de zware eikenhouten tafel van zich af. Het massieve meubel sleurt in zijn val de verbijsterde Likar mee. Het bonkt op zijn kant en stort met oorverdovend geraas de trappen af. Bijna gelijktijdig duiken uit alle hoeken zwaargewapende mannen op. Alles gaat zo snel in zijn werk, dat Winonah en Erwin reeds door Halfra's mannen omringd zijn, voor Hovins trawanten aan de gevangenen hebben kunnen denken. „Breng hen in veiligheid! " schalt Eric boven het lawaai uit. Met een ruk werpt hij het donkere kleed van zich af en de schavuiten deinzen terug voor de vreesaanjagende verschijning met de lange, golvende baard. Vele van de knechten hebben de schotels met spijzen van zich afgeworpen en onder hun kledij komen de wapens vandaan, waarmee zij nu ook de bandieten te lijf gaan. In weinige seconden is het feestgelag veranderd in een slagveld. Likar is gevallen onder Hovins houw, doch de triomfantelijke grijns sterft weg van het gezicht van de reus, als hij Eric op zich af ziet komen. „De tijd is gekomen, schavuit! " brult Yark, die met zijn mannen de trappen afstormt. „Een kant van mijn goed zwaard heb je al gevoeld, de andere kant wordt je einde! " De reus wijkt terug. Als een panter springt Eric op hem toe.

Met forse slagen drijf de Noorman de geweldenaar langzaam terug. Zijn herwonnen lichaamskracht zoekt een uitweg in dit laatste gevecht met de overweldiger. In hem is de ijskoude zekerheid van de scherprechter die het vonnis gaat voltrekken aan een misdadiger. Hovin vecht met de brute kracht van zijn formidabele spieren en zijn uitvallen komen als donderslagen op Erics wapen neer. Doch al is de Noorman in lichaamslengte en spierkracht zijn mindere, als zwaardvechter kan Hovin zich niet met hem meten. Met spelend gemak ontwijkt Eric de aanvallen. Voor het eerst is er doodsangst in Hovins koude ogen ... Hij voelt dat hij in dit duel het onderspit zal delven ... Slechts een plotselinge verandering in het strijdbeeld redt hem van de directe ondergang. Hoewel de aanhangers van de koning met grote dapperheid vechten, kunnen zij zich niet handhaven. Door de gangen en de zijdeuren komen de snel gewaarschuwde handlangers van de reus de burchtzaal binnenstormen. De mannen van Halfra, van Yark en Svitjold worden stap voor stap teruggedrongen. Drie woestelingen vallen de koning op het lijf en dringen hem van Hovin weg. De geweldenaar trekt zich snel terug Maar de kleine Yark verspert hem de weg „Laffe beul! " raast Yark. „Bang voor de koning, he? " Meteen beukt hij er op los ...

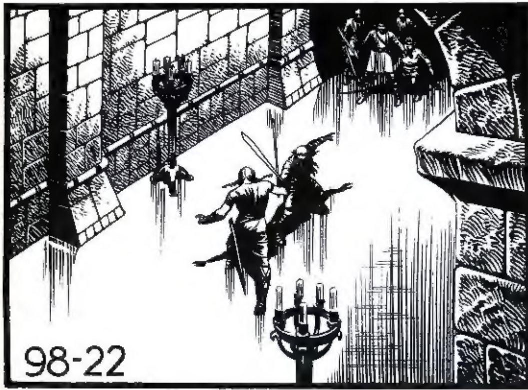
Terwijl de strijd met onverminderde hevigheid voortgaat, zetten de ruiters van koning Langha hun paarden tot uiterste spoed aan. Astara is bij hen en haar onafscheidelijke wolfshonden rennen mee, hijgend, de tong uit de bek. Erics dringend verzoek om de uiterste spoed te betrachten, heeft bij zijn vriend Langha een willig oor gevonden. Diep over zijn paard gebogen rijdt de koning voorop, de tanden opeen geklemd, alsof hij daarmee de onrustige stem in zijn binnenste tot zwijgen wil brengen, die blijft vragen of hij nog op tijd zal komen ...

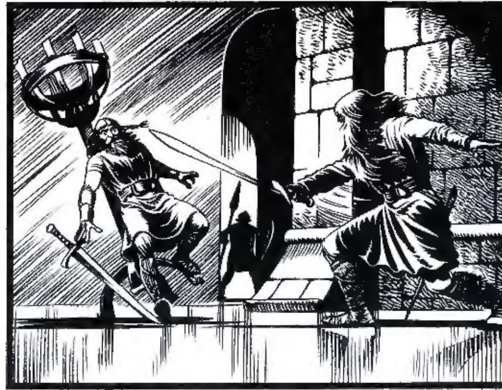

In de burchtzaal doet de overmacht van Hovins beulsknechten zich gaandeweg sterker gevoelen. Met de rug tegen de muur levert Halfra een vertwijfeld gevecht tegen vier kerels tegelijk. Svitjold wordt al evenzeer op zijn huid gezeten en ook Yark moet zich grommend terugtrekken. Het feit dat hij hierdoor Hovin niet meer kan bereiken, kwelt hem meer dan het levensgevaar waarin hij verkeert. Rond de koning concentreert zich de felle aanval van de bandieten. „Bij elkaar blijven, mannen! " schalt Erics stem boven het rumoer uit. „Volhouden! Het kan niet lang meer duren! " „Sla dood, kerels! " brult Hovin op zijn beurt. „De burcht blijft ons! ! "Doch ditmaal heeft de geweldenaar te vroeg gejuicht. De brede, hoge deuren van de zaal zwaaien open. „Voor koning Eric! " klinkt een heldere stem en aan het hoofd van zijn krijgers stormt Langha de hal binnen. In weinige ogenblikken is het beeld van de strijd grondig gewijzigd. Nog zijn Hovins bandieten numeriek in de meerderheid, maar de onverwachte omsingeling doet hen het hoofd verliezen.

Hovin zelf is de eerste die de nederlaag in volle omvang begrijpt. Met reuzenkracht baant hij zich een doorgang door een muur van zwaarden. Bij de zijdeuren tracht een van de wapenknechten hem nog tot staan te brengen ... de dappere zijgt ineen onder Hovins zwaardslag. „Hazehart! " gilt Yark woedend, maar hij kan zich niet zo snel uit het strijdgevoel losmaken. Het is Eric zelf die de moordenaar achterna gaat, door de gang, de trap op, tot hij hem weer in het vizier krijgt onder een doorgang naar de grote hal. „Hovin! " klinkt zijn metalen stem. De reus keert zich om. Aan zijn voeten ligt de laatste krijgsknecht die hen in de weg is getreden. Hij wil wegrennen ... maar hij kán niet ... De machtige gestalte gebogen staat de geweldenaar daar en wacht ... wacht voor het laatste beslissende gevecht ...

Als een stalen veer springt Eric op zijn tegenstander toe. Zweet gutst van Hovins voorhoofd, zijn benen kunnen niet meer, zijn logge arm helemáál niet meer. „Duivel! duivel!" hijgt hij en voor het eerst van zijn leven ervaart hij de angst, de angst die altijd *zijn* grootste wapen is geweest tegenover zijn weerloze slachtoffers. De Noorman speelt met hem, als een kat met een vogel en hij schept er een heilloos behagen in ... Als een grote, bange pop laat hij hem dansen, sidderen voor dat zwaard dat overal tegelijk is, tot het Hovin schemert voor de ogen. Hij had hem al tien keer kunnen doden, maar dat is Erics opzet niet. Hij wil het horen uit de mond van dit monster dat zich 'de wreker' noemt, die zijn vrouw vernederd heeft, zijn zoon mishandeld ..., dat éne woord ... dat vermoedelijk nog nooit over Hovins wrede lippen gekomen is ... 'genade'!

Een sidderend gekreun ontsnapt Hovin. Hij is léégevochten ... voor het eerst van zijn leven. Zijn knieën knikken. Hij wankelt achteruit ... botst tegen de grote staande kandelaar op ... graait naar houvast ... het zwaard ontglipt zijn hand ... „Néé! " brult hij, terwijl hij zwaar achterover valt ... „Néé genade! ! " Op hetzelfde moment laat de Noorman het zwaard zakken en zijn dreunende lach echoot langs de muren ... Maar een lach zó onheilspellend, zó angstaanjagend dat de aanwezigen de koude rillingen over de rug lopen. Bleek als een dode staart Hovin de man voor hem aan. Grote hemel ... dat lachen ... Nog naschuddend treedt de Noorman op hem toe en dan ziet de reus dat de tranen hem over de wangen lopen ... Willoos laat Hovin zich vastgrijpen door Erics getrouwen.

Als een nijdig duiveltje springt Yark naar voren. „Afmaken? " snauwt hij, maar hij raakt helemaal in de war als hij Erics gezichtsuitdrukking ziet. „Breng ... hem ... weg ..." klinkt het als smeltend metaal uit Erics mond. „Hij zal betalen ... voor álles en voor állen ... de prijs der wrake! "

Weinige dagen later is de grote hal van Wograms burcht wederom het toneel van een rijk feestmaal, maar nu worden de plaatsen ingenomen door de rechtmatige bewoners. De geweldenaar Hovin heeft zijn gerechte straf ondergaan en Draga overdenkt haar euveldaden in de kerker. Als het feest zijn hoogtepunt nadert, staat Eric op. De blik van zijn trouwe vriend Langha zoekend, zegt hij: „Twee keer heb jij mij nu al in de grootste gevaren bijgestaan. Kan ik je ooit genoeg danken? " Langha glimlacht. „Het zou mij leed gedaan hebben, indien jij verzuimd had mijn hulp in te roepen! " Eric reikt hem bewogen de hand. Dan treedt Halfra naar voren, de beker in zijn hand. „Laat ons een korte stilte doen neerdalen over deze dis. Menig dapper strijder viel voor zijn koning: Ewoud, Hasil, Awain en met hen nog zovelen. Oók Likar en Olaf die, wat hun feilen mogen zijn geweest, hun leven gaven voor het rijk der Noormannen! " Eric knikt. „Wij vergeten hen niet," zegt hij zacht, „zij blijven bij ons als een voorbeeld en een waarschuwing! "

Enige ogenblikken blijft het volkomen stil in de grote burchtzaal, maar dan keert langzamerhand de vrolijke stemming terug. Als eindelijk allen zich hebben teruggetrokken, blijven zij, die Eric het naast staan, nog lange tijd met hem bijeen. Winonah moet telkens weer naar Eric kijken. „Ik waande je dood! " zegt ze hoofdschuddend. „Hoe werd je toch gered, vriend Eric? ' vraagt Langha. „Ik weet er niet veel van," bekent de Noorman lachend. „Ik kwam in de rivier terecht en mijn hoofd sloeg tegen een steen. Wat er verder gebeurde ... onze oude vriendin kan het beter vertellen! " De Schemer van het Woud knikt. „Ik vond hem in een bocht van de stroom," vertelt zij. „Zijn kleed was achter een steen blijven haken. Hij was er bar slecht aan toe! Ik had mijn kruiden," voegt ze er triomfantelijk aan toe, „en hier zit hij weer! ! " „Hij nou blijven zitten! zegt Pum Pum, „anders leven worden véél vermoeiend! "

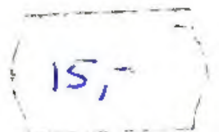
Hoe graag Eric zijn oude vriend nog wat langer bij zich had willen houden, de plichten in zijn eigen land eisen Langha weer op. Na hun afscheid voegt de Noorman zich weer bij de anderen. Het eerst wendt hij zich tot de Schemer van het Woud. Dankbaar pakt Eric het oude vrouwtje bij de schouders. „Gij hebt meer gedaan dan ik u ooit vergoeden kan! " zegt hij bewogen. „Gij moet hier blijven op de burcht. Wij willen u bij ons houden als onze gast, voor altijd! " „Nee, mijn jongen," zegt het wijfje beslist. „Mijn plaats is tussen de bloemen en de vogels en alle dieren van het woud. Ik ben er geboren en ik wil er blijven ... tot mijn tijd komt! "
Eric kijkt haar peinzend aan en knikt. „En jij, Astara," richt hij zich tot de jonge vrouw, „waarmee kan ik jou belonen? „Ik bèn beloond! " antwoordt ze zacht. „Eens stond u mij bij tegen Sigurd en zijn trawanten. Deze schuld heb ik nu ingelost! " Halfra luistert toe en als Eric zich eensklaps tot hem wendt, loopt hij rood aan. „Ook ik wil niets hebben! " verklaart hij plechtig. „*Niets!* " „Natúúrlijk niet! " zegt de Noorman met een olijke twinkeling in zijn ogen. Halfra spert zijn ogen onthutst open. „Een bevel! " gaat de koning voort. „Jij reist spoorslags naar Tyrfing. Je zult de burcht bewonen en ... zonodig verdedigen." Halfra's ogen puilen uit. „U meent wellicht dat ik ... ik nu ...." stottert hij. „Jazeker, ...*yarl* Halfra! " vult Eric droog aan. Eer de krijger van zijn verbazing bekomen is, staat de Noorman reeds voor Svitjold. „Jij hebt je een dapper krijgsman getoond," zegt hij warm, „en een kundig aanvoerder, *yarl* Svitjold! ! " „En nu jij, Yark! " Met zijn ene oog neemt Yark de koning schichtig op. „Ik wil niet," gaat de Noorman voort, „dat de burcht van Wendir ..." „Ik hoor het al! ! Genade! " barst Yark los, „dat is ..." „Mijn wens, Yark," voegt Eric de Noorman er welgemoed aan toe. „Het zal voortaan Yark's burcht heten! " „Ook dat nog! " steunt de kleine wildeman. „Op *mijn* leeftijd ... Burchtslijper ..."

Deze serie bestaat uit:

1 De steen van Atlantis
2 De sultan van Akaiim / Het stenen afgodsbeeld / Het water des levens / De ondergang van Atlantis
3 De valse koning / Het wapengericht / Het goud der Ozmecs / Het geheim van het grafgewelf
4 Het rijk van het Midden / Storm over China
5 De zoon van Eric / De zwarte ruiter
6 De koning der steppen
7 Het Tyrfing mysterie / Heidrun
8 De prijs der wrake

In voorbereiding:

9 De vloek van het goud / Het moerasmonster

ISBN 90 01 50462 0